

ISSN 1468-7801

The Magazine of Kerala Arts and Literary Association (UK)

Volume 8 • Issue 17 • October 2004

Contents

കവിത

ഹോളിഡേ	- കെ.നടരാജൻ	6
ആത്മ മിത്രങ്ങൾ	- ചെമ്മനം ചാക്കോ	13
വൃദ്ധനായ ദൈവം	- അനുജ അകത്തുട്ട്	17

ഫീച്ചർ

സംഗീതം എന്ന ഉപാസനയുമായി.....ഒരു കലാപ്രതിഭ		
ശ്രീ ജി.വേണുഗോപാല	- ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി	5
ഗീതാമൃതം മഹത്	- ആനന്ദം രാജശേഖരൻ	12
വി. കെ. എൻ.....ഒരു സ്മരണം	- ഗൗരി മേനോൻ	29

കഥ

വികർണ്ണായനം	- ഋഷികേശ്	33
ഒരു ഓണത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ...	- ഗോവിന്ദനുണ്ണി	40

ചർച്ച

സംഗീതജ്ഞരും സംഗീതോപാസനയും		20
---------------------------	--	----

KALA

Review of the Year	- Murali Nair	17
News and Views	- Geetha Menon	28

Short Story

The Chuckling God	- Usha Kishore	32
-------------------	----------------	----

Poetry

An old (wo)man's ode	- Anon	39
----------------------	--------	----

Features

Speak proper English!	- Sangeetha Venugopal	14
-----------------------	-----------------------	----

History column

A history of Mongols	- Dr Nanu-Kandiyil	37
----------------------	--------------------	----

Profile

A personality in our midst	- Geetha Menon	44
----------------------------	----------------	----

Discussion

Views from our youth - Home Truths		7
------------------------------------	--	---

Young KALA

One Hundred Conkers	- Sarayu Pillai	31
My Grandpa	- Abhaya Sethu	42
My vision of the future world	- Amritha Jayakrishnan	43

Cover page: Musical extravaganza	- Manoj R. Menon	
---	------------------	--

Photocopied & Finished by Oxuniprint, Oxford University Press, Oxford

Music is a unique and powerful form of understanding and communication - it is more than just words or melody. The combinations of rhythm, pitch, cadence, tones and words make it unique and incomparable with any other form of communication. It is an integral part in every human striving and event; to imagine a life without music is far beyond comprehension.

Music crosses all boundaries of race and culture and is a great equalizer; never mind that it takes different forms and shapes. Young and old alike relate to the powerful sensations inspired by music. It provides a common language of and for communication. Every individual has his or her way of appreciating and capturing music. Music has always had the power to soothe and ease the mind and provide therapeutic value.

Every region has its own flavour of music and the music from the Indian sub-continent has its own richness and distinctiveness. Indian music has flowed through the centuries in palace courtyards, at festivals, in the fields, at religious and prayer meetings and ancestral homes, moulding, filtering and adapting through the times. Music is very much an integral part of the Indian way of life.

We, at KALA, celebrate the 'experience' of music, its essence and aroma, the enrichment it provides and the power it carries when it is pregnant with meaning. Poetic language set to music, entwined with feeling and meaning, possibly, provides the zenith of this 'experience'. The creators of this 'experience', be it those who thrill the senses with their voices, lyrics or rhythm, are the focus of KALA's cynosure this season. We applaud them and wish them all the best in their endeavour to create the musical 'experience'.

Editor

Editor
Geetha Menon

Associate Editors
Shantha Krishnamoorthy
Lekshmi Krishnan

Page Design and Layout
Geetha Menon

Illustrations
Sangeetha Venugopal
Geetha Menon

Publisher
Kerala Arts and Literary Association
"Linden Lea"
Camberley, Surrey
England, GU15 1EA
Telephone: 01276 683480

Editorial Office
124, Rutten Lane
Yarnton, Kidlington
Oxon OX5 1LS
Telephone: 01865 374431
Email: geetha_m@hotmail.com

@ The Palm Leaf 2003
ISSN 1468-7801

President
Dr P.K.S. Nair

Secretary
Mr Murali Nair

Treasurer
Mr MohanKumar

Convener
Mr JaiPrasad Krishnan

Webmaster
Mr Chintu George

KALA News
Shantha Krishnamoorthy

Youth Forum Co-ordinators
Mr Prashanth Nair
Miss Sangeetha Venugopal

Letters to the Editor

".....(ബ്രിട്ടനിലെ കേരളീയർക്കിടയിൽ കേരളീയ കലകളും സംസ്കാരവും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും മാതൃഭാഷയെ ഇളംമനസ്സുകളിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനും "കല"യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നു വരുന്ന സർഗ്ഗാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

മാതൃരാജ്യത്തായിരിക്കുമ്പോൾ ദൈനംദിന തിരക്കിനിടയിൽ കലാ-സാംസ്കാരികസാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രവണതയാണു നമ്മിൽ ഏറെപ്പേർക്കും ഉള്ളത്. എന്നാൽ വിദേശത്തായിരിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ജോലിത്തിരക്കും പശ്ചാത്തലം കൂടുതൽ ജീവിതമെങ്കിലും ഗൃഹാതുരത്വം മൂലം നമ്മുടെ കലാ-സാംസ്കാരികസാഹിത്യ പൈതൃകത്തെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത് അഹോരാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ധാരാളം പേരെ നമുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്.

"കല"യുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തകർക്കും എന്റെ ആശംസകൾ.

സ്നേഹപൂർവ്വം
എം.എം. ഹസ്സൻ
മുൻ ഇൻഫർമേഷൻ മന്ത്രി

സംഗീതം എന്ന ഉപാസനയുമായി.....ഒരു കലാപ്രതിഭ

ശ്രീ ജി.വേണുഗോപാലിനെക്കുറിച്ച് ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി എഴുതുന്നു.

ശ്രുതിലയ സമന്വൃതമായ സംഗീതം കൊണ്ട് കണ്ണിനും കാതിനും പീയൂഷമേകുന്ന വേണുഗോപാൽ മലയാള ചലച്ചിത്രലോകത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന യുവഗായകനാണ്. യേശുദാസ്, ജയചന്ദ്രൻ എന്നീ പ്രശസ്തരായ ഗായകരോടൊപ്പം തന്നെ മുൻനിരയിൽ നിൽക്കാൻ അർഹതയുള്ള വേണു ജനിച്ചത് സംഗീതം പരമ്പരാഗതമായി ലഭിച്ച ഒരു കുടുംബത്തിലാണ്.

പ്രസിദ്ധ സംഗീത വിദുഷികളായ “പറവൂർ സിസ്റ്റേഴ്സ്” എന്നറിയപ്പെടുന്ന ശാരദാമണി, രാധാമണി എന്നിവരുടെ ഇളയ സഹോദരിയും തിരുവനന്തപുരം വിമൻസ് കോളേജിലെ സംഗീതവകുപ്പിന്റെ മേധാവിയുമായിരുന്ന ശ്രീമതി സരോജനിയാണ് അമ്മ. ആ കുടുംബത്തിൽ വേറൊരു സംഗീത വിദുഷിയും ഉണ്ടായിരുന്നു - പറവൂർ പൊന്നമ്മ. ഒരു കുട്ടുകുടുംബമായിരുന്നു ഇവരുടേത്.

കുട്ടിക്കാലം മുതലേ സംഗീതം കേട്ടും തംബുരു മുതലായ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ കൊണ്ട് കളിച്ചും വളർന്ന വേണുവിന് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു പ്രചോദനത്തിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും വല്ലാത്ത രാധാമണി കുറേയേറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ തന്നെയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരുവും. അന്ന് തിരുവനന്തപുരം ഏ.ഐ.ആറിൽ ആർട്ടിസ്റ്റുകളായിരുന്ന വല്ലാത്തമാരെ, സംഗീത പരിപാടികളിലും മറ്റും പങ്കെടുക്കുന്നതിനായി കുട്ടിയായ വേണു കൂടെക്കൂടെ റേഡിയോസ്റ്റേഷനിലേക്ക് അനുഗമിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കാലത്ത് സംഗീത, സാഹിത്യ ലോകത്തിലെ പ്രശസ്തരായ പല വ്യക്തികളുമായി പരിചയപ്പെടാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. ഏ.ഐ.ആറിലെ മ്യൂസിക് പ്രൊഡ്യൂസർ ആയിരുന്ന ചേർത്തല ഗോപാലൻ നായരുടെ കീഴിൽ ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ സംഗീതം മുറപ്രകാരം അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. അഞ്ചാറു വർഷം സംഗീതപഠനം തുടർന്നു. പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ എം.ജി.രാധാകൃഷ്ണന്റെ ധ്രുവചരിതം എന്ന പരിപാടിയിലൂടെയാണ് സംഗീതത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്ക് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്.

പ്രീ-ഡിഗ്രി പാസ്സായ ശേഷം മെഡിസിന് പോകണം എന്നായിരുന്നു വേണുവിന്റെ താല്പര്യം. പക്ഷെ അതു നടന്നില്ല. ഇതൊരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. പകരം സുവോളജിയിൽ ബിരുദം നേടി. അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ സംഗീതത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകഴിഞ്ഞ് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലും ജേർണലിസത്തിലും ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടി. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ പല സംഗീതമത്സരങ്ങളിലും പങ്കെടുത്ത് സമ്മാനങ്ങൾ നേടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. സർവ്വകലാശാല യൂത്ത് ഫെസ്റ്റിവലിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം തുടർച്ചയായി സർവ്വകലാപ്രതിഭയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 1979ൽ ആൾ ഇന്ത്യ റേഡിയോ ലളിതഗാന മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയത് ജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സംഭവമായിരുന്നു. പിന്നീട് ഏ.ഐ.ആറിൽ ആർട്ടിസ്റ്റായി. ഇത് ചലച്ചിത്ര ലോകത്തിലേക്കുള്ള കവാടം തുറന്നു കൊടുത്തു.

1987 ൽ റിലീസ് ചെയ്ത “ഒന്നുമുതൽ പുഷ്പം വരെ” ആയിരുന്നു ആദ്യ ചിത്രം. ഭാവസമൃദ്ധവും ഉജ്ജ്വലവും ശ്രുതിമധുരവുമായ ശബ്ദം കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിതനായ വേണുവിന് ഒരു ഒന്നാംകിട ഗായകനായി ഉയരാൻ അധിക കാലം വേണ്ടി വന്നില്ല. താമസിയാതെ “തൂവാണത്തുമ്പികൾ” എന്ന ചിത്രത്തിലെ “ഒന്നാം രാഗം പാടി” എന്ന ഗാനം ഫിലിം ക്രിട്ടിക്സ് അവാർഡ് നേടിക്കൊടുത്തു. ഹൃദയസ്पर्ശിയായ ഈ ഗാനം കാലങ്ങളെ അതിജീവിച്ച അനശ്വരഗാനമാണ്. പിന്നീട് അവാർഡുകളുടെയും പുരസ്കാരങ്ങളുടെയും ഒരു ഘോഷയാത്ര തന്നെയായിരുന്നു. കേരള സംസ്ഥാന ഗവണ്മെന്റ് അവാർഡ്, കേരളകൗമുദി ഗാലപ്പ് പോൾ അവാർഡ്, Best Singer in Professional Drama 2000 എന്നിവയാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടവ. അദ്ദേഹം പല ഭാഷകളിലായി 280ൽ പരം ചിത്രങ്ങളിൽ പാടിയിട്ടുണ്ട്. കൈരളി ടി.വി യുടേയും ദൂരദർശൻ ടി.വി. യുടേയും സംഗീത പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും വേണു ആണ്.

വേണുഗോപാലിന്റെ സംഗീതസാമ്രാജ്യമായ ജീവിതത്തിന് ശ്രുതി ചേർക്കുന്നത് ഭാര്യ രശ്മിയാണ്. താളലയങ്ങൾ അരവിന്ദും അനുപല്ലവിയും. അങ്ങനെ പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ തുടങ്ങിയ സംഗീതസപര്യ അദ്ദേഹത്തെ സംഗീത ലോകത്തിലെ ഉന്നതങ്ങളിൽ എത്താൻ സഹായിച്ചതുപോലെ ഇനിയും ജീവിതത്തിൽ പല നേട്ടങ്ങളും നേടാൻ സർവ്വശക്തൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

ഹോളിഡേ

കെ.നടരാജൻ

പെട്ടെന്നൊരു ദിനം തോന്നി മനസ്സിൽ
നാട്ടിലേക്കെന്നെ പോയാലെന്നാ
അമ്മയെ കണ്ടപിൻ അമ്മായിയെ കാണാം
അമ്മായി അമ്മ തൻ വീട്ടിൽ പോവാം

തക്കത്തിലോഹീസിൽ ലീവും തരമാക്കി
ടിക്കറ്റ് കിട്ടുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടി
കാലത്തെ നേരത്തെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാതെ
നാലഞ്ചു നാളുകൾ ശ്വാസം മുട്ടി

ഷോപ്പിങ്ങു് കാര്യങ്ങൾ ഭാര്യ നോക്കാമെന്ന്
ടിക്കറ്റ് പാസ്‌പോർട്ട് വിസകൾ ഞാനും
സമ്മാനം വാങ്ങിയും ചോക്ളേറ്റ് മേടിച്ചും
ചുമ്മാ കുറാ പഠാ സാധനം വേറെയും

പെട്ടി അടക്കുവാൻ പെട്ടു കുറേ പാട്
പെട്ടി അടച്ചപ്പോൾ താക്കോലുള്ളിൽ
വട്ടം കുറങ്ങി ഒരു വിധം തീർന്നപ്പോൾ
വെട്ടവും വന്നല്ലോ എല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ

ടാക്സിക്കാർ വന്നു വാതിലിൽ തട്ടവേ
മാക്സി നോക്കിയോടീ ആരുപൂത്രി.
ടാക്സിയിൽ കേറുവാൻ കാലങ്ങുയർത്തവേ
വാക്സിനേഷൻ കാര്യമോർത്തു ഞാനും

ഹീത്രോവിൽ ചെന്നപിൻ ചെക്കിങ്ങു് ചെയ്കവേ
സൂത്രത്തിൽ തൂക്കത്തെ കൈസഞ്ചിയിലാക്കി
വിൻഡോ സീറ്റും വേണം നോ സ്‌മോക്കിങ്ങും വേണം
തന്റേടത്തോടൊല്ലാം ഞാൻ ഒപ്പിച്ചെടുത്തു

സീറ്റിലിരുന്നപിൻ കാറ്റും ശരിയാക്കി
ഹോസ്റ്റസ്സിനെയൊന്ന് കട്ടു നോക്കി
മുട്ടായി നീട്ടിയ കൈയ്യിൽ മെല്ലെയൊന്ന്
തൊട്ടു നോക്കിയേനെ ഭാര്യ അടുത്തില്ലേൽ

രണ്ടു കാൻ ബീർ തട്ടി ചന്തത്തിൽ കാലാട്ടി
ഉണ്ടപ്പോൾ റെഡ് വൈനും സ്വീകരിച്ചു
മദ്യത്തിൻ വീര്യമോ ദേഹത്തിൻ ക്ഷീണമോ
നിദ്രാ ദേവി മെല്ലെ പുഞ്ചിരിച്ചു

നാട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ വീട്ടിലെ തർക്കങ്ങൾ
കുട്ടുകാർ ഘോഷങ്ങൾ ഓരോന്ന് ചിന്തിച്ചു.
എന്തെല്ലാം വാങ്ങണം തോർത്തും ബനിയനും
പപ്പടം കൊണ്ടാട്ടം പിക്നിക് ഉപ്പേരിയും

കണ്ണുകൾ താനേയടഞ്ഞു തുടങ്ങവേ
കണ്ടു സ്വപ്നങ്ങളും ഹോസ്റ്റസ്സിനേയും.

Views from our youth

'Home Truths'

When you live abroad, returning to Kerala for a holiday is the next best thing to heaven. Or so it seemed till some of KALA youngsters lent voice to their thoughts and came out with a series of home truths

1. When you accompany your parents on their visit to Kerala, what are the things that you especially remember about your trip and love about Kerala? What upsets you most when you are there?

Atchyut Sekhar

Atchyut Sekhar, aged 13, is a student of Langley Grammar School. He enjoys reading and plays cricket.

Rishi Krishnan

Rishi Krishnan, aged 11, loves reading and playing cricket and computer games. He is a student of Tiffin School.

Maria Jose

Maria Jose is a 12 year old, who has a passion for reading and drawing. She attends Tomlinscote School and Sixth Form College.

Varada Sethu

Varada Sethu aged 12 attends Dame Allan's Girls' School. She enjoys drawing and reading.

Atchyut Sekhar: After having been on a holiday to Kerala, I have memories of spending time with my grandparents, cousins and other relatives. I remember some places very well - especially going to Veega Land as I enjoyed going on the rides with my cousins and grandparents and the time when my grandparents threw a birthday party during the summer holidays. We normally go to Kerala at least once every two years or sometimes even every year, and this is normally during the summer holidays - once or twice this has been during my Christmas Holidays. There is nothing that actually upsets me when I am in Kerala. I just enjoy spending time with my relatives and friends.

Rishi Krishnan: I go to India once every year with my parents and my brother. The things I love and remember about India are the occasions when I play cricket with my relatives and when we celebrate 'Kumbabharani', the festival which we celebrate in our Durga temple. The thing that upsets me most in Kerala is when I see poor homeless people begging for money.

Maria Jose: I usually go to Kerala once every year. The best bit is when I go back there and see my grandparents and all my cousins and aunts and uncles! Moreover, eating the best mangoes and other foods! I remember going to Bangalore where one of my uncles live and seeing everything there and attending my uncle's wedding!

Shiva Krishnan: I visit Kerala normally once every two years, and I really enjoy going to the theme parks. My mum's mum lives on her own there, so my mum wants to keep her company all the time. One annoying thing about Kerala is when you're in the car, stray cows and dogs get in the way.

Varada Sethu: We visit Kerala once a year and the kind of things that stand out are weddings, relatives, and definitely kittens! I love getting into *pattu pavadas* to attend weddings and the feast is very delicious! I also love playing with the kittens in the backyard; they are so adorable! I also very much enjoyed the family get-together we had last year, where only my cousins, uncles and aunts were there with us in a hotel to enjoy a birthday meal for my uncle.

Aparna Sekhar: We go to Kerala at least once every two years and we go around either in the summer holidays or the Christmas holidays. I can always remember the time I spent with all my family. I also really love the food, the taste is so different to here, and I especially like eating mangoes. Sometimes when we go to Kerala, there are festivals like Onam and I have joined my cousins and picked flowers early in the morning to do '*Athapod*', which I really enjoyed. I also like going to dinner parties and eating out in restaurants in Kerala. Other

Shiva Krishnan

Shiva Krishnan is a 10 year old whiz-kid at chess. He also enjoys reading and playing cricket and is a student of Stanley Junior School.

Aparna Sekhar

Aparna Sekhar, aged 11, is a talented young dancer who also enjoys sports, singing and acting. She is a student of Castleview Primary School.

Vivek Raghavan

Vivek Raghavan is a student of Prince Henry's Grammar School. He is aged 12 and enjoys playing cricket and reading.

Abhaya Sethu

12 year old Abhaya Sethu is a talented young artist. She attends Dame Allan's Girl's School and counts reading and playing among her favourite hobbies.

celebrations like weddings also stand out in my mind, but I do not enjoy attending them very much. The awful things about Kerala are the mosquitoes and the other creepy crawlies.

Vivek Raghavan: When I go with my parents to Kerala, I always remember the people I met and the games I played with my cousins. The thing that upsets me most is having to leave after the holiday. The thing I love about Kerala is the beautiful weather and the natural beauty.

Abhaya Sethu: We visit Kerala once a year to visit the many places and relatives we have. I like our grandparent's house, which I will always remember. But I don't want to believe that they might sell it one day as I have memories of having a nice time there.

2. *Can you describe how easy or difficult it is for you to communicate with all the people that you meet during your visits to Kerala?*

Atchyut Sekhar: It is easy for me to understand what is being said to me, as I understand Malayalam but I cannot speak Malayalam. Most of the time relatives and friends speak to me in English although my parents ask them to speak Malayalam so that we can also learn to speak Malayalam. Sometimes people misunderstand me because of my accent, but if I just speak a bit slower they can easily understand me. Normally I talk to my grandparents about what is going on in school and in England and then they tell me what has been going on in Kerala. To my cousins I just talk about the more major or funny things that have been going on in England and they tell me the same.

Rishi Krishnan: I picked up how to speak Malayalam off my parents when I was very little, as that was the language they used in the house. So I can speak Malayalam fluently. This is why I find it easy to speak to and listen to other people.

Maria Jose: To communicate with close family is very easy but to communicate with my mum's and dad's friends and other family members that I don't know very well is a bit hard. This is because I am not perfect at speaking Malayalam and I can't understand it perfectly either. I would like to talk to everybody about what my mum and dad were like when they were younger!

Shiva Krishnan: Although I can understand Malayalam well, I can't speak too much of it, so I try to keep the conversation level down. My cousins in Kerala can speak English, so when we play games, we just speak in English.

Varada Sethu: I actually find communicating quite easy! At first there are some difficulties in searching for the right words for a few days, then it becomes quite easy! I catch onto accents really fast (it's strange because I talk to my friends and family in India with an Indian-English, whereas when I'm here, I talk in my normal accent). I talk to my grandparents quite differently though; I talk to them in a language which shows more respect, and I don't have much trouble at all in understanding them!

Aparna Sekhar: When I go to Kerala I sometimes try to speak a bit of Malayalam but in the end most people speak to me in English and I end up speaking to them in English. I always understand what my grandparents say when they speak in Malayalam. I like to ask them questions about how my parents were as children and how they behaved, and what jobs my grandparents did.

'The thing that upsets me most in Kerala is when I see poor homeless people begging for money'
Rishi Krishnan

'The awful things about Kerala are the mosquitoes and the other creepy crawlies.'
Aparna Sekhar

'I like our grandparent's house, which I will always remember.'
Abhaya Sethu

'Sometimes people misunderstand me because of my accent, but if I just speak a bit slower they can easily understand me.'
Atchyut Sekhar

'I would like to talk to everybody about what my mum and dad were like when they were younger!'
Maria Jose

Vivek Raghavan: It is easy to communicate with the people in Kerala because I am fluent in Malayalam. I speak to everyone in Malayalam.

Abhaya Sethu: I don't find it at all hard to communicate to people; I think it's them that have the problem. I can understand perfectly what they're saying but when I speak I have to remember the correct words in Malayalam so that they can understand me! I find it easy to speak to my cousins who can speak Malayalam and English but with the elders who know little English, I have to really try hard.

3. Do you think that by living in the UK, you live differently from the way other children your age live in Kerala? Would you love to go back and live in Kerala with your parents?

Atchyut Sekhar: By living in the UK I find that I do not have enough time to spend with my family in India. Although we go there regularly and see them, I feel I do not know them that well. It is like having a pen friend in India. I like living in the UK because I find it is a bit more modern than India. If I were to go and live in India I would find it very difficult to settle into the culture and life, as I am very used to UK things. Even when I go on holiday, it is hard to do this. When you move house in the UK from one place to another it is not as difficult as everything is still same there and you just have to get used to the school.

Rishi Krishnan: I think there are a several differences between children raised in the UK and children raised in Kerala. In Kerala they have large open spaces for the children to run around and play cricket and it hardly ever rains, whereas in the UK you don't have weather which is so nice to play in and you only have restricted space for play. Schools in Kerala teach English, but I think it is not right that schools in the UK don't teach our language.

Maria Jose: Living here has really changed me and everyone else. I do want to go back to my grandparents but I know that I have a better education here. I also don't like the education in India because I didn't have such a great time there!

Shiva Krishnan: In Kerala I feel freer to do what I want such as play cricket because it rains less often (if you go at the right time). In the UK I have my friends at school, and I'd really miss them if I had to leave. I think the children in Kerala would love to try out all the types of games consoles.

Varada Sethu: I know there are people in India who are less fortunate than ourselves, so it would definitely mean there are children my age who don't have the same conveniences that I do. I'm not quite sure if I want to move back to Kerala and live there forever, because we have friends here and family there and I'm torn between the two.

Aparna Sekhar: I think there are differences living in the UK to living in Kerala since most of my family are there and you have more to do with your culture. Living in the UK, I miss my cousins and grandparents and the rest of my family who are back in Kerala. I also miss the food, the shops, the temples, and celebrations. The children who live in Kerala would love to live here probably because it is a modern country with a lot of sports, leisure and entertainment activities for children. I wouldn't mind going back to live in Kerala, but I think it would take me some time to get used to the lifestyle there.

Vivek Raghavan: I think that life is very different in the UK than in Kerala. I would love to go and live with my parents there.

'One annoying thing about Kerala is when you're in the car, stray cows and dogs get in the way.'

Shiva Krishnan

'I love getting into pattu pavadas to attend weddings and the feast is very delicious!'

Varada Sethu

'The thing that upsets me most is having to leave after the holiday.'

Vivek Raghavan

'Schools in Kerala teach English, but I think it is not right that schools in the UK don't teach our language.'

Rishi Krishnan

'I don't find it at all hard to communicate to people; I think it's them that have the problem.'

Abhaya Sethu

Abhaya Sethu: As I live in the U.K, I do think I live differently from children in Kerala as UK is different from Kerala! I don't want to go back to Kerala because I am too attached to things here now. If I go back now I'll miss all my friends and my home here in U.K. But at the same time I do miss the warm sunshine in Kerala. I like staying in the U.K because I love the snow and the beautiful countryside that you can't get in India.

4. What do you enjoy most when you attend the main KALA meetings organised every year? What do you like about these occasions? Are there things that you do not like about these meetings?

Atchyut Sekhar: When I attend the KALA meetings I enjoy meeting the other children and talking and playing with them. Normally I don't sit through the whole meeting as I find it gets very boring. I would prefer meetings where children could have about an hour to do something. Normally there is a play or something along those lines. I am not too keen on acting but I think quizzes would be good and it would let lots of children take part. For example you could do a Weakest Link quiz with a knockout or age group quiz. I like the Summer Walks when we (the children) have something to do.

Rishi Krishnan: I like attending KALA meetings as it is fun to see all my friends in KALA and play with them. I also like participating in plays and other things we do in KALA. The thing I enjoy most about KALA is that you get a chance to meet some of the friends who live far away and that you get a chance to make new friends.

Maria Jose: I enjoy going to KALA meetings a lot because there are many people my age there and I hear, and sometimes, speak Malayalam to other people. There is nothing I would change at the KALA meetings but I would like more activities for kids such as games and places to play them in and stuff like that. I would also like something that makes us remember where we came from, like a quiz about India for children, and other stuff like that!

Shiva Krishnan: I like the annual meetings because I get to play with my friends. I don't like the annuals when my friends are not there because it is boring just sitting around. My favourite event is definitely the KALA cricket match that we have every year.

Varada Sethu: I love participating in some activities as it means getting to see all my friends there and performing some item, which I love. I am not sure whether there is anything I don't like about the meetings apart from the fact that there needs to be an activity for children at the same time.

Aparna Sekhar: I enjoy all the entertainment that is put together for the annual day and also enjoy taking part in them. But I think all the talks and interviews entertain adults more than children, as during this time most of the children either play outside or chat. So even if the meeting is boring, I like going to some of them - as long as I know beforehand that some friends of my age group will be there so that we can meet up and talk.

Vivek Raghavan: I enjoy meeting my friends and enjoy participating in performances. I would like the meetings organised so there are more for children to do. I also like coming to the summer walks because it is a lot of fun.

Abhaya Sethu: The thing I enjoy most about KALA is meeting my friends and watching the dances and things. I sometimes get bored when all the activities are for parents. I also hate travelling for hours all the way down to London and

'I would prefer meetings where children could have about an hour to do something.'

Atchyut Sekhar

'I also don't like the education in India because I didn't have such a great time there!'

Maria Jose

'My favourite event is definitely the KALA cricket match that we have every year.'

Shiva Krishnan

'I would give half of it to orphanages and spend the rest on millions of gifts for as many poor children as possible.'

Varada Sethu

'I would also spend some money to make the roads safer for pedestrians, and make it more clean and presentable.'

Aparna Sekhar

think it would be better if KALA gave children around my age bigger roles in plays and things. It gets boring being in the 'background' year after year.

5. If you had a million pounds to spend and could do something for the children your age in Kerala, what would that be?

Atchyut Sekhar: If I had a million pounds I would give most of the money to fund new clubs and extra activities for children to be involved in. The rest of the money would go to a charity to help children who come from a poorer background.

Rishi Krishnan: If I had a million pounds: I would make a large homeless shelter where poor homeless people could live and get food and clothing. Here, there will be blankets, an oven, food and a few other essential things. I would also build a school, which concentrates on giving an education to children who have been homeless and hadn't had the chance to get an education, as I think it is unfair on children if they do not have as much chance as me and others to get good jobs and earn sufficient money for themselves. In this school I would try and make sure it had even better facilities than we have in our schools in England. I would have all the normal things like whiteboards, tables, chairs, computers, etc. However, I would try and make it better by having a large separate building for the library and there would also be many computers in the library. In the playground, instead of football pitches, I would have four large proper size cricket pitches, and there would of course be another playground where the children could play other games. I would also give a large proportion of the money to charity. Also, if I had enough money left, I would build a large charity of my own. To raise money I would have an activity like sports relief and the people who did the activity would be sponsored, but instead of running a mile I would make them play cricket and be sponsored for the runs they make and the wickets they take.

Maria Jose: I would help them by starting a huge home where homeless children and children, who need help because they are poor or have disabilities, could come to and learn how to fend for themselves. I would educate them and help them through difficulties and problems in their life and after they have been helped, I would have a great, big park where they could play and forget about everything else! Each child in this world has many rights and only two countries have not signed this agreement. India has signed this agreement and so the children in India should get their rights! That is what I would do for the kids in India!

Shiva Krishnan: If I had a million pounds to spend in Kerala I would buy a whole set of cricket equipment for the children and one for myself, or course.

Varada Sethu: I would give half of it to orphanages and spend the rest on millions of gifts for as many poor children as possible.

Aparna Sekhar: I would spend some money to make more cricket grounds for children to play. I would give some money to charity to help the poor children. I would also spend money to build new parks since there aren't many around now. I would also spend some money to make the roads safer for pedestrians, and make it more clean and presentable.

Vivek Raghavan: If I had a million pounds to spend I would build a wonderland for the kids in Kerala so that they have great opportunities like us in the UK.

Abhaya Sethu: If I had a million pounds, I would make the greatest biggest mall ever. It would have nearly everything one wanted - complete with hotels, shops, café, cinema, restaurants, activities centre etc. I am sure it would be a great hit! There would be top shops from all nationalities too.

ഗീതാമൃതം മഹത്

ആനന്ദം രാജശേഖരൻ

തെങ്ങോലകൾ പൊട്ടി വിരിയുന്ന കേരവൃക്ഷത്തിന്റെ നാടായ കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തുനിന്നുമാണ് ഞാനീ ലേഖനം എഴുതുന്നത് - അതായത് അനന്തപുരിയിൽ നിന്ന്. മൂന്നു വർഷം മുൻപ് 'കല'യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന കുടുംബ സംഗമത്തിൽ പങ്കുചേരുവാൻ എനിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. മലയാളക്കരയിൽ നിന്നും എത്രയോ അകലെ അനേകം കുടുംബങ്ങൾ, ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലെ സന്തോഷം പങ്കുവയ്ക്കുന്നത് ഏതൊരു മലയാളിക്കും അഭിമാനിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്. ഞാൻ നാട്ടിൽ വന്ന് പലരോടും അതേപ്പറ്റി പറയുകയുണ്ടായി. വഞ്ചിപ്പാട്ടും, ഓണപ്പാട്ടും, കർണ്ണാടക സംഗീതവും അതു കഴിഞ്ഞുള്ള കേരളീയ വിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രം വിളമ്പിയ അത്താഴവും എല്ലാമായപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലാണെന്നു തോന്നിയതേ ഇല്ല. ഈ സൗഹൃദം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാനും ഇടവരട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ ലേഖനം എഴുതാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടായ കേരളത്തിൽ നടന്ന സത്ജനങ്ങളുടെ ഒരു ആത്മീയ സംഗമത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനാണ്. അനേകായിരങ്ങളുടെ ഒത്തു ചേരലായിരുന്നു ഗീതാജ്ഞാനയജ്ഞം എന്ന സംഗമം. പോലീസിന്റെയോ പട്ടാളത്തിന്റെയോ നിയന്ത്രണങ്ങളോന്നുമില്ലാതെയാണു അതു നടന്നത്. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസമോ ആഴ്ചയോ നീണ്ടു നിന്ന ഒന്നല്ലായിരുന്നു അത്. നൂറ്റിയെട്ടു സായംസന്ധ്യകളിൽ തുടർച്ചയായി നീണ്ടു നിന്ന അഖണ്ഡ ഭഗവദ്ഗീതായജ്ഞം. മറ്റൊരു പ്രത്യേകത, അതു കേൾക്കുവാനെത്തിയവർ ഏതാണ്ടു രണ്ടായിരത്തോളം പേർ മുടങ്ങാതെ വന്നിരുന്നു എന്നതാണ്. മറ്റൊന്ന്, ഭഗവദ്ഗീത ഹിന്ദുക്കളുടെതാണെന്നല്ലോ സങ്കല്പം. എന്നാൽ കേൾവിക്കാരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം ഇതരമതസ്ഥരായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയും ഒരു യജ്ഞമോ എന്നു നിങ്ങളിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. സംശയിക്കേണ്ട. അതിന്റെ വിജയ രഹസ്യം യജ്ഞാചാര്യനായ ബ്രഹ്മചാരി സന്ദീപ് ചൈതന്യയുടെ വേദാന്തത്തിലും ഉപനിഷത്തിലുമുള്ള അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. വളരെ ലളിതമായി ഇടക്കിടെ നർമ്മരസം കലർത്തി അതിഗഹനമായ വിഷയങ്ങളെ അദ്ദേഹം ജനഹൃദയങ്ങളിലേക്കു പകർന്നുകൊടുത്തു. ദൈവദിന ജീവിതത്തിൽ നാം എങ്ങിനെയാക്കേണ്ടതു പെരുമാറേണ്ടതു എന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടും ചില ചെറുകഥകൾ സ്വന്തമായി മെനഞ്ഞെടുത്തും, കേൾക്കുന്നവരിൽ നിന്നും ഒരിക്കലും മാഞ്ഞു പോകാതെ ഗീതാമാഹാത്മ്യം പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരുപാടൊരുപാടു പറയാനുണ്ട്. അതെല്ലാം പറയാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഈ ലേഖനം നീണ്ടു നീണ്ടു പോയിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. ഒരു കാര്യം എടുത്തുപറയേണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകർഷകമായ വിനയ ഭാവമാണ്. പ്രായത്തിൽ നന്നേ ചെറുപ്പമാണെങ്കിലും ഔന്നത്യത്തിൽ തന്റെ ഗുരു ചിന്തയാനന്ദസ്വാമികളോളം എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇത്രയും നീണ്ടു നിന്ന ഒരു മഹായജ്ഞം അത്യന്തം വിജയകരമായി തീർത്തതു് ഇതു സംഘടിപ്പിച്ച തിരുവനന്തപുരം ചിന്തയാ മിഷന്റെ യുവകേന്ദ്രമാണ്. അതീവ മനോഹരമായ വൈലോപ്പിള്ളി സംസ്കൃതി ഭവൻ യാഗത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതിൽ അവർക്കു സന്തോഷിക്കുവാനും അഭിമാനിക്കുവാനും വക നല്കുന്നു.

യജ്ഞത്തോടനുബന്ധിച്ചു 'സ്മൃതി' എന്നൊരു സ്മരണിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുവായിച്ചാലറിയാം സന്ദീപ്ജിയുടെ മാഹാത്മ്യം. ഇതുപോലൊരു പുരോഗത ചിന്താഗതിക്കാരനായ ആത്മീയാചാര്യനെ കേരളത്തിനു ലഭിച്ചതിൽ കേരളീയരായ 'കല'യുടെ അംഗങ്ങൾക്കു് അവർ ഏതു മതസ്ഥരായാലും അഭിമാനിക്കാം. സ്വാമിയുടെ ഒന്നു രണ്ടു വാക്കുകൾ ഇവിടെ എടുത്തു പറയട്ടെ. മനുഷ്യമനസ്സിനെ കൊട്ടിയടച്ച വീടിനോടുപമിച്ചു പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിക്കൂ. അതിനുള്ളിൽ കാറ്റും വെളിച്ചവും നിറവും സുഗന്ധവും ഒന്നും കയറിപ്പെല്ലുന്നില്ല. ആ മനസ്സിന്റെ വാതിൽ ഒന്നു മലർക്കെ തുറക്കൂ. ഹാ! എത്ര സുന്ദരം. സൂര്യന്റെ പ്രകാശ ദീപവും കിളികളുടെ കളകളാലേയും പൂക്കളുടെ വർണ്ണപ്പകിട്ടും സുഗന്ധവും അപ്പോൾ അനുഭവിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. തുറന്നിട്ട വാതിലിൽ കൂടി പുറത്തേക്കിറങ്ങിയാലോ? നാം സൂര്യരശ്മിയുടെ തിളക്കത്തോടും മന്ദമാരുതനോടും പൂക്കളുടെ നിറത്തോടും സുഗന്ധത്തോടും താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. നാം അതിനു വേണ്ടി ശ്രമിക്കുക. സന്ദീപ്ജി മനുഷ്യ മനസ്സിൽ കൊളുത്തിയ ജ്ഞാനമാകുന്ന ആ ദീപം ഒരിക്കലും കെടാതിരിക്കുവാൻ ഇടവരട്ടെ.

യജ്ഞം കഴിഞ്ഞു സ്വാമിജി തന്ന പ്രസാദത്തിൽ നിന്നു ഒരു ശ്ലോകം ഇവിടെ പകർത്തുന്നു.

അഹിംസാ പ്രഥമം പുഷ്പം
പുഷ്പമിന്ദ്രിയ നിഗ്രഹ
സർവ്വ ഭൂത ദയാ പുഷ്പം ക്ഷമാപുഷ്പം വിശേഷതാ
ശാന്തിപുഷ്പം തപപുഷ്പം ധ്യാനപുഷ്പം തദൈവമ
സത്യം അഷ്ടവിധം പുഷ്പം വിഷ്ണോ പ്രീതികരം ഭവേത്

ഈ എട്ടു പുഷ്പങ്ങൾ വിഷ്ണു ഭഗവാനു മാത്രമല്ല, യേശു ദേവനും അല്ലാഹുവിനും, 'ഈശ്വരനെ'ന്നു ആരെയാണോ സങ്കല്പിക്കുന്നത് അവർക്കെല്ലാം അർച്ചന നടത്താനുള്ളതാണു എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. ഈ പൂക്കൾ വിലക്കു കിട്ടുന്നതല്ല. മനസ്സിൽ തന്നെ നട്ടു വളർത്തി എടുക്കേണ്ടതാണ്. സ്വാമിജിയുടെ ഈ പ്രസാദം ഇതു വായിക്കുന്ന നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കുമായി ഞാൻ പങ്കിടുന്നു. സന്ദീപ്ജിയുടെ വാക്കുകൾ കടമെടുത്തു ഞാൻ നിർമ്മിച്ചെ. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടെയും ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ബോധസ്വരൂപനു നമോവാകാം.

ആത്മ മിത്രങ്ങൾ ചെമ്മനം ചാക്കോ

എലിയെപ്പിടിക്കാതെ യെജമാന്റെ കുർസിയിൽ
തന്റെ സുഖം തനിക്കെന്ന കണക്കുമായ്
മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു പുച്ചു!
കൂർത്തു മുർത്തുള്ള നഖങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും
തീർത്തും പുറത്തെടുക്കാതെ
കണ്ടാരെലികളെക്കാണാത്ത ഭാവത്തിൽ
മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു പുച്ചു!
സ്വന്തമാം മേന്മയും നന്മയും ചിന്തിച്ചു
കുന്തിച്ചിരിക്കുന്നു പുച്ചു!
പാലു കുടിക്കുമിടയ്ക്കു, കുടിച്ചിട്ടു
മേൽ നക്കിനക്കിത്തുടയ്ക്കും;
ആണ്ടിലൊരിക്കൽമുറളും, മുറണ്ടിട്ടു
വീണ്ടുമുറക്കം നടിക്കും!
എലിയെപ്പിടിക്കാതെ യെജമാന്റെ കുർസിയിൽ
കയറിയിരിക്കുന്നു പുച്ചു!

തൊട്ടടുത്തുള്ള പുറത്തടുപ്പിൽ കൊള്ളി -
കെട്ട ചാരത്തിൽ കിടക്കും
പട്ടി കൂര, കുരയൊടുകൂറ,കുർസി -
പറ്റിയ പുച്ചയെക്കാണുകെ!
വാതിൽ പൊളിക്കാൻ, ജനൽപ്പാളി വീഴ്ത്തുവാൻ
വാൽപൊക്കി വട്ടമോടുന്നു;
പക്കത്തിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളൊക്കെയും
പൊക്കിക്കടിച്ചു കീറുന്നു;
കട്ടിക്കു മോങ്ങിക്കറങ്ങിക്കലങ്ങും
ചട്ടിയും തട്ടി വീഴ്ത്തുന്നു;
മാന്തിപ്പൊളിക്കുന്നു നിൽക്കും തറ, തനി -
ഭ്രാന്തിന്റെ ലക്ഷണം പോലെ!
പണ്ടത്തെ മട്ടിൽ ഫലിക്കാത്ത പല്ലുമായ്
പാണ്ടൻ കുര കുരയ്ക്കുമ്പോൾ
കൊമ്പിച്ച മക്കളും, കുട്ടർശൂനകരും
മുമ്പിൽ വന്നോരിയിടുന്നു!

അവിതർക്കമാ വീട്ടിലുള്ളവർക്കാർക്കുമേ
ചെവികേട്ടിരിക്കുവാൻ വയ്യ!
അയൽ വീട്ടിലുള്ളോരടുക്കളെപ്പെണ്ണമേ
വീരൽ മുക്കിൽ വച്ചുനിൽക്കുന്നു!
പുച്ചയും പട്ടിയും വീട്ടിൽ കടിപിടി -
വാഴ്ച നടത്തുന്ന പൂരം!
ചൂരൽ വടിയുമെടുത്തു വീട്ടിൻ ഭാവി -
പൗരൻ പതുങ്ങിയെത്തുമ്പോൾ
എന്തെന്തൊരത്ഭുതം!; പുച്ചയും പട്ടിയും
രണ്ടു കാലുള്ള മൃഗങ്ങൾ!
ശത്രുക്കളല്ലല്ലിവരുമാജന്മ -
മിത്രങ്ങളാണെന്ന മട്ടും!
കല്ലുന്നതെത്രയും കുറ്റ, മിവറയെ
തല്ലിയോടിക്കയാം ഭേദം!
ചൂരൽ വടിയുമെടുത്തു വീടിൻ ഭാവി -
പൗരൻ പതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു.

Speak proper English!

Sangeetha Venugopal

When kids today talk of 'skiving', 'hip-hop' and 'chilling', the adults around them can often be heard complaining that their children don't know how to speak proper English. They then usually go on to complain about how these said children leave dirty clothes around the house, survive solely on junk food and tend to reside in a place called 'out'. Even though the last few things tend to be fairly accurate, the language thing is most definitely not. Language is in fact a living, breathing thing. It evolves with time, just like Darwin's chimps, and we (the teenagers) are just trying to give the chimp a poseable thumb. What our parents may have forgotten is that language is not just for communication, but it's also a form of expression. What was 'groovy' in your day, is not so 'cool' now.

This ever-changing property of language can clearly been seen when we look at the development of dictionaries over the years.

Samuel Johnson compiled the first ever English dictionary in 1755. It was a small-scale publication that contained a modest 40,000 words, but it provided a blueprint for future dictionaries such as the Oxford English Dictionary which is a whopping 20 volumes! The OED was originally planned to be a four-volume, 6,400-page work that would include all English language vocabulary from the Early Middle English period. It was estimated the project would take 10 years to complete, but after five years the contributors had only got to the word 'ant'. The dictionary actually took over 25 years to complete. For the full OED to grace your living room you'll have to pay out an incredible £2000 and have a very sturdy bookcase.

For the modest intellectual there's always the cunningly titled, two-volumed "Shorter Oxford English Dictionary". The fifth edition of this was launched in 2002, and contained 3,500 new entries. **Asylum seeker, economic migrant and stake-holder pension** reflect the serious side of life whereas **bunny-hugger** (an animal lover), **chick-flick** (a film that appeals to women) and **Grinch** (a spoilsport) are the more light-hearted entries.

The way that new words are so quickly sucked into general speech is also quite astonishing. Before 1993 we lived in a world free of control freaks, road rage, speed cameras and both line and lap dancing! Ahhh the good old days - but we would have also had to forgo BLTs, bruschetta, balsamic vinegar and the

So that's what you mean by

Guru - A teacher and a guide in spiritual and philosophical matters. A mentor. A recognized leader in a field. "Fitness Guru" - from Sanskrit

Juggernaut - Something, such as a belief or an institution, that elicits blind and destructive devotion or to which people are ruthlessly sacrificed. Derived from the Sanskrit word *Jagannatha*.

Karma - The sum of a person's actions in previous states of existence, viewed as deciding his/her fate in future existences. Origin from Sanskrit.

Nirvana - In Buddhism, the ineffable ultimate in which one has attained disinterested wisdom and compassion. A transcendent state in which there is neither suffering, desire, no sense of self, and the subject is released from the effects of *karma*. Also a famously destructive rock band! Origin from Sanskrit.

Bungalow - A small house or cottage usually having a single story and sometimes as additional attic story. From the Hindi word, *bangla* meaning belonging to Bengal.

Heimlich manoeuvre. And of course there would be no Internet, and the millionaires that made tons of money from it would still be spotty-faced teenagers that lived at home.

Now that's all fine and dandy, but since Indian blood runs through my veins, what I want to know is how our ancestors influenced the language of the modern world. The rise of the British Empire between the 16th and 20th centuries meant that a lot of the world was forced to communicate in English, especially in the Indian subcontinent. However, the different dialects and languages that were spoken within India directly inspired many of the English words that we use today.

Some are obviously of Indian descent - taken directly from religious books or from Sanskrit. Words like *Nirvana*, *Swastika*, *yoga* and *sari* are used to describe essentially Indian things. But there are also words that have been used so frequently in English, that we forget that they came directly from Indian languages. For instance did you know that your Pyjamas are very much 'Indian'? As are *Shampoo*, *Jodhpurs*, *Chintz*, *Catamaran*, *Teak* and even *Cummburbund*! So as well as *curry houses*, *bhangra* and a recurring Indian-inspired fashion cycle, the Western world has us to thank for these words we just couldn't live without. I mean how many times a day do you have to say *talipot*?!!!!!!

Pariah - A social outcast. An Untouchable. Tamil pariah - caste name which means 'hereditary drummer'. The caste system in India placed pariahs or untouchables very low in society. First recorded in English in 1613.

Swastika - The emblem of the Nazi Germany, officially adopted in 1935. In Buddhism and Hinduism, a religious symbol representing noble qualities and good luck.

Yoga - A Hindu spiritual and ascetic discipline, a part of which includes breath control, simple meditation and the adoption of specific body postures widely practiced for relaxation.

And a few more Indian take-aways....

Bindi - A dot marked on the forehead, by Hindu wives, and sometimes men, to adorn or as a sign of the third eye - wisdom or God Shiva.

Bangle - A rigid bracelet or anklet, especially one with no clasp. An ornament that hangs from a bracelet or necklace. Derived from Hindi *bungri* meaning glass.

Khaki - A light olive brown to moderate or light yellowish brown. A sturdy cloth of this color. Khakis - trousers made from this cloth. Urdu *khaki* - dusty or dust colored

Jute - Either of 2 plants yielding a fibre used for sacking and cordage. From the Bengali word *jhuta*.

Shampoo - A liquid preparation containing soap for washing hair. From the Hindi word *campo* meaning to massage

Cashmere - Fine downy wool growing in the outer hair of the Kashmir goat. A soft fabric made out of this wool or similar fibres.

Chintz - A printed and glazed cotton fabric, usually of bright colors. From Hindi *chint* meaning splattering or stain.

Cummerbund - A broad sash, especially one that is pleated lengthwise & worn as an article of formal dress, as with a dinner jacket. From Urdu *kamar-band*

Dungaree - A sturdy, often blue, denim fabric. Trousers or overalls made of sturdy denim fabric. Derived from Hindi *dumgri* meaning hard/coarse.

Jodhpurs - Long riding breeches, tight from the knee to ankle, named after the ancient city, Jodhpur, in the state of Rajasthan in North India. Men in this state wear trousers akin to riding breeches, hence the name 'jodhpurs'.

Musk - A strong smelling reddish brown substance which is secreted by the male musk-deer for scent making, which is also an important ingredient in perfumery. Origin from the Sanskrit word *muska*

Pajamas/pyjama - A loose fitting garment consisting of trousers and a jacket, worn for sleeping or lounging. From the Urdu words *pay* meaning leg and *gama* meaning clothing.

Curry - A heavily spiced sauce or relish made with curry powder and eaten with rice, meat, fish or other food. From the Tamil word *kari*

Catamaran - A boat with two parallel hulls or floats, especially a light sailboat with a mast mounted on a transverse frame joining the hulls. Derived from Tamil *kattumaram* meaning 'tied wood'

Mongoose - Any of various Old World carnivorous mammals having agile body and a long tail and noted for the ability to seize and kill venomous snakes. From Marathi *mangus*.

Coir - Fibre from the outer husk of the coconut, used in potting compost and for making ropes and matting. From Malayalam *kayaru*

Teak - hard durable timber used in shipbuilding and for making furniture. From Tamil and Malayalam *tekku*

Dinghy - A small open boat carried as a tender, lifeboat, or pleasure craft on a larger boat. A small rowboat. An inflatable rubber life raft. From Hindi *dingi*

Gymkhana - Any of various meets at which contests are held to test the skill of the competitors, as in equestrian ship, gymnastics or sports car racing. From Urdu *gendkanah* meaning racket court.

Calico - a cotton cloth, especially plain white or unbleached. Attributed to Calicut in India

Mulligatawny - that highly seasoned soup! Derived from Tamil *milaku-tanni* and literally meaning pepper-water!

Talipot - A Malayalam word, *talipat*, referring to a South Indian palm with large fan-shaped leaves that are used as sunshades.

വൃദ്ധനായ ദൈവം

അനുജ അകത്തൂട്ട്

പഴകിപ്പൊളിഞ്ഞ പണിപ്പുരകളിൽ നിന്നൊരു പെരും തച്ചനാം ദൈവം
പച്ചപ്പിനെ മരുപ്പച്ചയാക്കീടുന്ന
ബുദ്ധിക്രന്ദത്തോടു ചൊല്ലി

ഇവിടെക്കുമിഴുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ തൻ
ശവപ്പുഴയിലേക്കൊന്നു നീ നോക്കൂ
എവിടേക്കു ഞാൻ, വൃദ്ധനായുള്ളൊരീ ദൈവ-
മെവിടേക്കിവറ്റയെ മേയ്ക്കും.

നര, നിൻ മനസ്സിലെ പ്രണയഭാവത്തിന്റെ
ചുടുനീർ നിറച്ചു പണ്ടെങ്ങോ
യുഗയുഗാബ്ദങ്ങൾക്കു വേണ്ടിത്തുടിക്കുവാൻ
വിരുതാലെ ഞാൻ തീർത്ത ഹൃദയം

അതു നിലച്ചപ്പൊഴേ നീ മാറ്റിവച്ചൊരാ-
പ്പുതിയയന്ത്രത്തെ നീയോർക്കൂ
എവിടേയ്ക്കു മേയ്ക്കണമിന്നതിനാത്മാവി-
നെവിടെ ഞാൻ ശിക്ഷ വിധിക്കും

നിറയച്ചുമപ്പിന്റെ പനിനീരുമായ് പണ്ടു
പണിശാല മുമ്പിൽത്തെളിഞ്ഞ-
നറു ചെമ്പരത്തി തൻ നിറമുറ്റി, നിറമുറ്റി-
പണിതൊരാ പ്രതിമയിൽ ചേർക്കെ,

ഒരു തുള്ളി വേർപ്പു വീണതു ജീവരക്തമായ്
സിരകൾക്കു നവജീവനേകി.
അതിനെ ചുവപ്പായി നിർത്താൻ കറുപ്പിന്റെ
കടിവായിൽ നിന്നുമകറ്റാൻ,

പണിതീർത്തു വച്ചൊരുരുപ്പിടി, ലക്ഷങ്ങൾ
വിലപേശി വിറ്റു നീ തീർക്കെ.
നിറയും തണുപ്പിനെ പൊള്ളിക്കുവാൻ
പിന്നെയതിനെത്തണുപ്പാക്കി മാറ്റാൻ,

അണുവിനെക്കീറുവാൻ, അകലെപ്പുറക്കുവാൻ
ഇരുളിനെ വെട്ടുമായ്ത്തീർക്കാൻ,
നര, നീയൊരുക്കിയ യന്ത്രങ്ങളിന്നെന്റെ
നടയിൽ മോക്ഷത്തിനായ് മാഴ്വു.

എവിടേക്കു ഞാൻ വൃദ്ധനായുള്ളൊരീ ദൈവ-
മെവിടേക്കിവറ്റയെ മേയ്ക്കും.
ഒടുവിൽപ്പഴകിപ്പൊളിഞ്ഞു പാമ്പിഴയുന്ന
പണിശാല നോക്കിയീ ദൈവം

പഴയതായ് മാറുന്ന ചിരിയുമായ് നൂതന
മനുജനെ നോക്കീട്ടു ചൊല്ലി.
പണിയു നീ യന്ത്രം മനുഷ്യവിഭേഷങ്ങൾ
പ്രണയമായ് മാറ്റുന്നതിനായ്

മരണത്തെ നിത്യമാം ജീവനാക്കീടുന്ന
പുതിയതാം യന്ത്രങ്ങൾ പണിയു
ഒടുവിലുണ്ടാക്കു നീ പഴയദൈവത്തിനെ
പുതിയതായ് മാറ്റുന്ന യന്ത്രം.

REVIEW OF THE YEAR 2003-04

What's KALA been upto this last year? Murali Nair provides a detailed account of an eventful year.....

Yet another year full of interesting activities for KALA!

ANNUAL DAY IN OCTOBER 2003

We had our last Annual Event on 23rd October 2003, organised at the impressive and spacious halls of the Royal Masonic School, Rickmansworth. Our Chief Guest was Shri Kavalam Narayana Panikker, who is regarded as the Guru to several prominent thespians on stage and in cinema in Kerala. The evening's cultural items were started off with Mohaniyattam by Mrs. Padmini Parameshwar, a 'Diya' Dance by the Kala Troupe, choreographed by Mrs. Prabha Sekhar, Kuchipudy by Mrs. Kavitha Shaji and Bharatha Natyam by Mrs. Jaya Arul. We also had a novel presentation of Ottamthullal by a KALA Member

Raghu Raghavan and his party. Raghu had taken much effort in writing and presenting this unique art form with the support of his family and friends.

The highlight of the evening was the musical adaptation of Vylopilli's 'Pennum Puliym', presented by KALA members. Prof. Madhusoodanan Nair specially recited and recorded the poetry for the occasion. This item was selected and directed by KALA's President, Dr P. Sukumaran Nair, choreographed by Dr. Anita Sethumadhavan, Dr. Geetha Menon and Mrs. Prabha Sekhar. Some of these talented and gifted Kala Members also played leading roles in the musical. Other KALA members Natarajan, Santosh Pillai, Vijay Jayakrishnan, Pat Nair, Deepa Pillai, Omana Nair, Varada, Abhaya, Dharsana, Maria, Aparna, Rishi, Vijay and Shiva supported them and brought the poetry to life. The audience was captivated by their performance. These cultural items were followed by a sumptuous feast, and the '*Mukhamukham*' session with the Chief Guest, Shri Kavalam, when we had a rare occasion to hear him talk of his experiences and insights.

Our programme was telecast on the channels of Asianet and Kairali. We also received coverage in the Kerala Kaumudi.

ANNUAL GENERAL MEETING – MARCH 2004

Some key issues relating to the Association were discussed and decisions taken during this AGM. The following new roles were created to bring in new ideas and to support the Executive Committee: Arts Secretary, Literary Coordinator and Audio and Visual Coordinator. A new webmaster was appointed to take the place of the previous Webmaster, who has moved on to assume full time responsibility as Audio Visual Coordinator.

After the formal AGM proceedings, KALA's youth and matured members presented a number of highly acclaimed entertainment programmes. The evening's programme was coordinated by Dr. Pat Nair and compered by Dr. Raghu Raghavan. The programme included Bharata Natyam and children's group songs. But the highlight of the evening was 'Cinderani', a drama presented by KALA's youth. This was the combined creative work of our Youth Coordinator Miss Sangeetha Venugopal and Mr Prashanth Nair. The senior members put up a grand performance with a humorous skit 'Kizhekke Kota Bus Stop', which was presented by Mrs.Santha Krishna Murthy, Mrs.Deepa Pillai, Mrs.Indira Menon and Mrs.Prabha Sekhar, and *Nadan Pattuka* by Santosh Pillai, Pradeep Kumar and party. The evening's programme concluded with Pop idol song contest performed by a dozen or so talented members and adjudged by an in-house panel of judges.

NARMA VEDI

A new addition, similar to last year's Poetry Evening, was the 'Narma Vedi'. This was conducted on 22nd May under the organization skills of Mr. K. Natarajan. About 70 people attended the programme. The late VKN was the main subject of discussion for the evening and provided a befitting tribute to the great Malayalam satirist. We had an opportunity to hear about VKN from none other than a KALA Member, Mr. Balasankar, who is a member of VKN's family. Dr. Ali also spoke of the unforgettable fictional characters presented to Malayalam readers by VKN.

We were also delighted to hear writer Dr C. R. Rajagopalan, Professor of Malayalam, Kerala Varma College, Thrissur speak about "*Naattarivuka*" (village wisdom) and "*Krishi vaidyam*" (indigenous medicines) on that occasion. We owe him great thanks for coming and sharing his knowledge and wisdom with us.

Mr. Unnikrishnan's mimicry and a 'News telecast' presentation by Mrs. Santha Krishnamurthy and Dr. Pat Nair added more colour and humour to the evening.

The *Narmam* was followed by a dinner with tasty home-cooked food varieties.

SUMMER WALK

This year we chose Blenheim Palace and its extensive parkland situated in Woodstock, Oxfordshire. It was a time to learn more about Churchill. Mr. Venugopal and Mrs. Geetha Venugopal volunteered to organise the event this year. They were also supported in this venture by their uncle and aunt, who were visiting from India.

The last day of July and the weather was warm and brilliant. We established our camp under huge trees, on a slope, overlooking the lake – it was a wonderful setting for those who chose relax and enjoy the view! Those, who wanted to proceed on their 'walk' had to drag themselves out of this beautiful campsite. The walking trails were set within beautiful landscaped gardens, which included fountains and formal gardens in different designs as well as unspoilt wilderness and trees with huge trunks. The walk along the shaded banks of the lake was particularly enjoyable and soothing on a hot summers day, and one easily forgot all about the quiz painstakingly set by the organisers and the clues that we were supposed to look for to win the prize at the end of the walk! After lunch - delicious dishes of different varieties - some of us settled down for story-telling sessions and siesta beneath the shade of the trees, while the more adventurous ventured out

again, determined to complete the walk and find the answers to the difficult questions and claim the prize! In the end, the group lead by the youth won the prize, having found the most number of clues to answer the questions.

After the walk, our hosts, Venu and Geetha, invited us all to their house for a sumptuous supper. It must have been an eventful evening for their quiet neighbourhood too; to witness so many Malayalees descending down on good old Kidlington! While the older members were busy reminiscing about the day over their meals, the KALA youth were busy planning for their next big event – read about it later....

KALA CRICKET MATCH

The annual cricket match took place as usual, at the Epping Forest Cricket Grounds on the last Sunday of August. Even though it was the day after *Thiruvonam*, and many a feast was still being served elsewhere, we had a sizable crowd attending, braving the uncertain weather. In the end, it turned out to be a great day, thanks to all the players and enthusiastic spectators. In addition to the home-cooked food, we had a barbecue, specially arranged by Dr. Preethi Gopinath. On the crease, the junior team captained by Praveen Gopinath, triumphed in style. As was the case last year, there was enough time to allow a ladies' match. As a bonus, for those who still brimmed with energy and enthusiasm, there were openings to join in a football match being played out in a separate corner. All in all, it was a very enjoyable and tiring day out for all members; in spite of the fact that the day had started off cold and chilly!

GARDEN PARTY

The Annual Garden Party hosted by Drs. PKS and Sethulekshmi Nair was another memorable experience. The weather was bright, unusually warm for August in Camberley, Surrey. Apart from the usual goodies and entertainment, we had an opportunity to listen to a highly gifted singer Mr. Jitesh (of the Anup Jalota group) – thanks to the efforts of Dr. Nanu. We were treated to a taste of good Hindi ghazals. Jitesh's on-the-spot improvisation of duets was amazing. This year we were joined by the English neighbours; we hope they found the company of so many warm-hearted Malayalees a refreshing experience!

PALM LEAF

All the issues of the Palm Leaf were published on schedule, and the members of the Editorial Board lead by Mrs. Geetha Menon have kept themselves busy to maintain the quality of the content and the standard of the magazine. Geetha Menon, Lekshmi Krishnan and Shantha Krishnamurthy deserve our sincere appreciation for their hard work.

KALA NEWS

Dr. Pat Nair, the Founder-Editor of Kala News, after seven years in this position, has decided to step down from this post due to professional commitments. Mrs. Santha Krishnamurthy has volunteered to take over this responsibility in addition to her responsibilities as member of the Palm Leaf Editorial Board. Kala News continues its role by keeping members informed of the news and developments during the course of the year.

WEBSITE

Due to technical and resource constraints, our website has run into some difficulties. This is partly to do with our wish to add Malayalam content to our existing website. We had perhaps under-estimated the time and attention needed to host a website with both English and Malayalam content simultaneously.

KALA LIBRARY

Our library has been functional for over a year now under the charge of our Librarian Dr. Manoj Kumar, with a coordinator in London to help him out.

YOUTH COORDINATORS AND ACTIVITIES

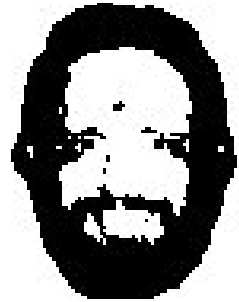
As indicated earlier in this review, we have had a very pleasing demonstration of the talent and imagination inherent in our youth this year. Motivated by our new Arts Secretary, Mrs. Sudha Raghavan, KALA Youth members presented a Play at the AGM. The Youth Coordinators Sangeetha Venugopal and Prashanth Nair joined forces to write the script of "Cinderani". It was a commendable performance by the youth members especially considering the fact that they only had very limited time for practise as all of them were in full time studies and some of them were in the midst of preparing for their exams! They also had to come from different corners of England for the rehearsals. The members and audience were so impressed with the performance that KALA Youth were requested to present it again at the Annual Day in October. The Youth Coordinators have a new script.... as this goes to print, they are busy rehearsing! And we look forward to their performance and wish them good luck in their endeavour. Yet another milestone in KALA's onward journey.

സംഗീതഞ്ജരും സംഗീതോപാസനയും

'കല'യുടെ മാഗസിനായ 'Palmleaf'ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി സംഗീതഞ്ജരും സംഗീതോപാസനയും എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി സംഗീത മേഖലയിൽ പ്രശസ്തരും ആദരണീയരുമായ വ്യക്തികളുടെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ചോദ്യാവലി തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ സംഗീത സാമ്പ്രദായ ജീവിതത്തിലെക്കുള്ള ഒരു എത്തിനോട്ടം കൂടിയാണു് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. ഇതിൽ പങ്കെടുത്ത എല്ലാ പ്രതിഭാശാലികളൾക്കും കലയുടേയും അതിലുപരി PalmLeafന്റെയും പേരിൽ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

മലബാറിന്റെ വടക്കേയറ്റത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമമാണെന്റെ ജന്മദേശം.അവിടെ നിന്ന് കാൽനടയായും കാളവണ്ടിയിലും ട്രെയിനിലുമായും ചെന്നെ ഗ്രാമത്തിലെത്തി 14 വർഷം സംഗീതവും വയലിനുമഭ്യസിച്ചു് ഒന്നുമാവാതെ അന്തരിച്ചുപോയ കണ്ണാടി ഭാഗവതർ എന്ന കേശവൻ നമ്പൂതിരിയെന്ന ഒരു വൈദിക ബ്രാഹ്മണന്റെ മകനാണ് ഞാൻ. അതാണെന്റെ ജീവിത-സംഗീത പശ്ചാത്തലം. അച്ഛൻ വർഷങ്ങൾ വാതരോഗിയായി കിടന്നിരുന്നപ്പോൾ, ഞങ്ങളനുഭവിക്കാത്ത കഷ്ടതകളില്ല. അഞ്ചു മക്കളും അമ്മയുമടങ്ങിയ ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം. സംഗീത സാന്ത്വനം(മ്യൂസിക് തെറാപ്പി) എന്ന സങ്കല്പം അന്നുമുതലേന്റെ മനസ്സിൽ വേരുന്നി. ഇന്ന് എന്റെ നൂറു തിരക്കുകൾക്കിടയിലും അതിന് സമയം കണ്ടെത്തുന്നു. 1000 കുട്ടികളെ ഇതിലേക്കു തയ്യാറാക്കുന്ന ഒരു ബൃഹത്തായ സ്ഥാപനം നിസ്വാർഥമായി നടത്തുകയാണ് ഞാൻ. സംഗീതോപാസനയാരംഭിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദശാബ്ദത്തിലധികമായി. എഴുത്തു തുടങ്ങിയിട്ടും ദശാബ്ദങ്ങളായി.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

1944 ജനുവരി 5-ാം തീയതി ഞാൻ പെരുമ്പാവൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു.അച്ഛൻ പരേതനായ അഡ്വ. ശ്രീ. വി. ആർ. ഗോപാലപിള്ള. അമ്മ പരേതയായ എം.കെ.ഭാർഗ്ഗവി അമ്മ. പത്ത് സഹോദരന്മാരും ഒരു സഹോദരിയും അടങ്ങിയ എന്റെ കുടുംബത്തിലെ എല്ലാവർക്കും സംഗീതം വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മ നല്ലപോലെ സംഗീതം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ഒരു ചേട്ടൻ സംഗീതം പഠിച്ചിരുന്നു. വളരെ കുട്ടിക്കാലത്ത് ചേട്ടനെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് ഞാൻ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുമായിരുന്നു. കേൾവിജ്ഞാനം കൊണ്ട് എന്റെ വീട്ടിലെ എല്ലാവരും പാടുമായിരുന്നു. മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഗാനഭൂഷണം വി.കെ.ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ അടുക്കൽ സംഗീതത്തിന്റെ ആദ്യ പാഠങ്ങൾ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. എസ്.എസ്.എൽ.സി കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ പെരുമ്പാവൂർ ബാലകൃഷ്ണ അയ്യർ എന്ന അപാര പണ്ഡിതന്റെ കീഴിൽ പഠനം തുടർന്നു. ബി.എസ്.സി കെമിസ്ട്രി എടുത്ത് കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു.

ഈശ്വരാധീനത്താലും ഗുരുക്കന്മാരുടെ അനുഗ്രഹത്താലും കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് തന്നെ നല്ല രീതിയിൽ കച്ചേരികൾ പാടാനുള്ള അറിവ് എനിക്ക് ലഭിച്ചു. സ്കൂളിലേയും കോളേജിലേയും യുവജനോത്സവങ്ങളിൽ ലളിതഗാനം, പദ്യപാരായണം, കർണ്ണാടകസംഗീതം എന്നിവക്കെല്ലാം സംസ്ഥാന തലത്തിലും ദേശീയ തലത്തിലും ഒന്നാം സ്ഥാനം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 1977ൽ തിരുവനന്തപുരം ആശാകവാണിയിൽ മ്യൂസിക് കമ്പോസറായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 35 വർഷത്തോളം സംഗീത സംവിധാനവും സംഗീതക്കച്ചേരികളുമായി എന്റെ സംഗീത തപസ്സു തുടർന്നു വരുന്നു. പത്മരാജൻ എന്ന അതുല്യ സിനിമാസംവിധായകന്റെ തുവാനത്തുമ്പികൾ, ഇന്നലെ തുടങ്ങിയ സിനിമകളിൽക്കൂടി സിനിമാ സംഗീത സംവിധായകനായി. കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിൽ എ ഗ്രേഡ് ആർട്ടിസ്റ്റായ ഞാൻ ഇൻഡ്യയിലും വിദേശത്തും ധാരാളം കച്ചേരികൾ ഇപ്പോഴും നടത്തിവരുന്നു. ഇരുനൂറ്റി അമ്പതോളം ഭക്തിഗാനകാസറ്റുകൾക്കും, ഫെസ്റ്റിവൽ കാസറ്റുകൾക്കും സംഗീതം നൽകി. പതിനായിരത്തോളം ലളിതഗാനങ്ങൾക്കും സംഗീതം നൽകി. 2004 ജനുവരിയിൽ ആകാശവാണിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു. ഇപ്പോൾ ആകാശവാണിയുടെ Top Rank കമ്പോസറാണ്.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

ഒരു സംഗീത കുടുംബത്തിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചത്. അച്ഛൻ ശ്രീ മലബാർ ഗോപാലൻ നായർ ഒരുകാലത്ത് മലയാള നാടകവേദിയിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങി നിന്നിരുന്ന അനശ്വര ഗായകനും, ഹാർമോണിസ്റ്റുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അമ്മയും സംഗീത വിദുഷിയാണ്. തിരുവനന്തപുരം സ്വാതിതിരുനാൾ അക്കാദമിയിലെ ഒന്നാം ബാച്ചിലെ വിദ്യാർത്ഥിനിയായിരുന്നു അമ്മ. സഹോദരന്മാർ ശ്രീ എം.ജി.രാധാകൃഷ്ണനും ,എം.ജി.ശ്രീകുമാറും തിരഞ്ഞെടുത്തതും സംഗീത മേഖല തന്നെ. സംഗീതം ധാരാളം കേൾക്കുവാനുള്ള അവസരം ബാല്യകാലത്തു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഉന്നതന്മാരായ സംഗീതജ്ഞരുമായുള്ള സഹവാസവും, പരിചയവും സംഗീതം പഠിക്കുവാനുള്ള ഉത്തേജനം നൽകി. വീട്ടിൽ ഗുരുകുല സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സംഗീത പഠനമായിരുന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ജനിച്ചപ്പോൾ മുതൽ സംഗീതം കേട്ടും പാടിയുമുള്ള ജീവിതമായിരുന്നതിനാൽ പ്രത്യേകമായി ആരും പ്രേരിപ്പിക്കാതെയാണ് ഈ മേഖലയിലേക്ക് വന്നത്. ആദ്യ ഗുരുനാഥൻ കൂടിയായ എന്റെ പിതാവ് നിർദ്ദേശമായ പ്രോത്സാഹനമാണ് എനിക്ക് നൽകിയിരുന്നത്. തിരുവനന്തപുരത്ത്, അച്ഛന്റെ പേരിൽ സംഗീതഭാരതി എന്ന സംഗീതത്തിന്റേതായ ഒരു ചാരിറ്റബിൾ സ്ഥാപനം 1997ൽ സ്ഥാപിച്ച് അവിടെ സംഗീത സംബന്ധമായ അനേകം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു. കേരളീയരായ വാഗ്ഗേയകാരന്മാരുടെ ഗാനങ്ങൾ, കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ച് പലയിടങ്ങളിലും അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. എന്റെ പത്തുവയസ്സിൽ തുടങ്ങിയ സംഗീത സപര്യ ഇന്നും നിർവിഘ്നം നടത്തിപ്പോരുന്നു.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

സംഗീതം പരമ്പരാഗതമായി ലഭിച്ച ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. അമ്മ, വലുത്തമ്മർ ഇവരെല്ലാം സംഗീതവിദുഷികളാണ്. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ സംഗീതം കേട്ടു വളർന്നതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു പ്രചോദനത്തിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. പത്താമത്തെ വയസ്സു മുതൽ ആകാശവാണിയിലെ മ്യൂസിക് പ്രൊഡ്യൂസറും ഒരു പ്രശസ്ത സംഗീതജ്ഞനും ആയിരുന്ന ചേർത്തല ഗോപാലൻ നായരുടെ കീഴിൽ സംഗീതം മറ്റു പ്രകാരം അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ശ്രീ എം.ജി.രാധാകൃഷ്ണന്റെ ധ്രുവചരിതം എന്ന പരിപാടിയിലൂടെയാണ് സംഗീതത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്ക് കടന്നു വന്നത്. 1979ൽ ആകാശവാണി നടത്തിയ ആൾ ഇൻഡ്യ ലളിതഗാനമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടി. Zoology, ഇംഗ്ലീഷ് ലിറ്ററേച്ചർ, ജേർണലിസം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ബിരുദങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട്. കുറെനാൾ എ. ഐ. ആറിൽ ആർട്ടിസ്റ്റായി ജോലി നോക്കിയിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് ചലച്ചിത്ര ലോകത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചത്. ആദ്യത്തെ ഗാനം പാടിയത് 'ഒന്നു മുതൽ പുഷ്പം വരെ' എന്ന ചിത്രത്തിലായിരുന്നു. തുവാനത്തുനികളിലെ 'ഒന്നാം രാഗം പാടി' എന്ന ഗാനം അവാർഡ് നേടി കൊടുത്തു. ധാരാളം പുരസ്കാരങ്ങളും അവാർഡുകളും നേടിയിട്ടുണ്ട്. ദുർദർശൻ ടി വി, കൈരളി ടി വി എന്നിവയുടെ സംഗീത പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

Aswathi Thirunal Rama Varma:

I was born in a musical family in more ways than one. The eternal question is the proportion between Nature and Nurture. As for Nature, my father is an exceedingly musical individual whose parents in turn were both excellent veena players by all accounts. In my mother's family my Great Grand Mother (Mother's mother's mother) was an ardent lover and patron of music, who, apart from popularising the compositions of Maharaja Swathi Thirunal (who was directly related - more closely to my father than my mother - by blood.) employing the services of musicians like Dr.Harikesanallur Muththaiyah Bhagavathar and Dr.Semmangudi Srinivasa Iyer, sought out the company of musicians of various styles of music like Begum Parveen Sultana, M.S.Subbulakshmi, Lata Mangeshkar, Pandit Ravi Shankar, Yehudi Menuhin,

Rukmini Devi Arundale and others of their ilk to enrich her own knowledge of and quench her thirst for, music in its various splendid forms. She would regularly invite musicians home and spend hours and hours discussing various aspects of music with them and planned the entire second half of her octogenarian life almost obsessively around music and musicians. It is a normal feature in nature that very few bushes, leave alone trees, can grow to any height worth mentioning, under the shade of a huge big tree. Similarly my grandmother's generation as well as my mother's generation seems to have been passed by almost completely as far as any outward signs of musicality go. In my generation though, all four of us (My mother's two children and my aunt's two) seem to be blessed with various levels of musicality. I myself spent my childhood and youth listening obsessively to the concerts at the Navarathri Festival and the ever growing collection of my father's and sister's LP records. My sister used to listen to the latest Hindi film songs plus a few Western Pop groups like Boney M, ABBA and so on and my father used to listen to old Hindi Film songs (from films of Raj Kapoor, Guru Dutt and so on) and music from the various countries he used to visit. I fell in love with the music of M.D.Ramanathan in the Carnatic Style and Kishore Kumar in the Universal Style at a very young age. I was almost completely unexposed to Malayalam film music at the time. As a child I used to read a lot, encouraged by my aunt, Aswathi Thirunal Gouri Lakshmi Bayi, who has gone on to become a writer and a poet herself two and a half decades later. Though I read mostly books by Enid Blyton, Beatrix Potter and so on, I was completely fascinated by the books by Gerald Durrell and James Herriott...and wanted to be a Veterinarian or Naturalist for many many years (becoming a musician was never on the cards). When I joined Christ Nagar, one of the best schools in Trivandrum at the time in more ways than one, as an eighth standard student in the year 1981 I never imagined it would change my life. We had a teacher called Shri Purushoththaman (who, I think in hindsight, must have presumed that I must have *Swarams* coming out of my ears, being from the Travancore Royal Family) who asked me to join the music group for reasons I couldn't imagine then. I did and learnt to sing various prayer songs, a few light songs and so on, not to mention The National Anthem in this group. Our group won a prize at the District Level Youth Festival.....and news reached the ever alert ears of my by then ailing, 86 year old great grandmother. She interviewed all the music teachers of Trivandrum over a period of six months and selected Vechoor Shri Hariharasubramaniam to teach me music at the rather ripe old age of 14. He continued to teach me till the day before he passed away more than 13 years later. Meanwhile I started to study veena first from R.Venkataraman and later from Prof.K.S.Narayanaswamy who also continued to teach me till he passed away a decade later. For the last six years I have been studying music from Dr.Balamuralikrishna.

1. സംഗീതം താങ്കളുടെ ജീവിതത്തെ എത്രകണ്ടു് സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്? സംഗീതോപാസനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോൾ താങ്കൾക്ക് തോന്നുന്ന അനുഭൂതികൾ 'Palmleaf' ന്റെ വായനക്കാരുമായി പങ്കിടുവാൻ കഴിയുമോ?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

സംഗീതമേ ജീവിതം. ഓരോ ആലാപനവും ഓരോ അനുഭവമാണെന്നിക്ക്. ഒരു കവിത അല്ലെങ്കിൽ ഗാനം രചിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സർഗാത്മകമായ ആനന്ദം ഒരു കീർത്തനം ശ്രുതിചേർന്നാലപിക്കുമ്പോൾ ഞാനനുഭവിക്കുന്നു; കേൾക്കുമ്പോഴും.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

എന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത് കർണ്ണാടക സംഗീതമാണ്. കിട്ടുന്ന സമയം മുഴുവൻ കൂടുതൽ പഠിക്കുവാനായി ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എല്ലാവരുടേയും കച്ചേരികൾ കേൾക്കുവാനും ഞാൻ സമയം കണ്ടെത്തുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതവും പാശ്ചാത്യസംഗീതവും എനിക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. സംഗീതം പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും എല്ലാ ചിന്തകളേയും ഞാൻ മറക്കുന്നു. സുഖവും, ദുഃഖവും മറന്നുള്ള ഒരനുഭൂതിയാണ് എനിക്ക് കിട്ടാറുള്ളത്.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് സംഗീതം മാത്രമാണ്. മിക്കവാറും സമയം സംഗീത സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളാണ് ചെയ്യുന്നത്. സംഗീതഭാരതിയിലെ ഫൗണ്ടേഷൻ

കോഴ്സ്, അഡ്വാൻസ്ഡ് കോഴ്സ് ക്ലാസുകൾ എടുക്കാറുണ്ട്. ഐ.സി.സി.ആർ അയയ്ക്കുന്ന യൂറോപ്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇവിടെ വന്ന് പഠിക്കാറുണ്ട്. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ഡിസ്റ്റൻസ് എഡ്യൂക്കേഷൻ കോഴ്സിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ഇവിടെ കോച്ചിങ് കൊടുക്കുന്നു. പിന്നെ എന്തോ മ്യൂസിക്ക് പ്രോഗ്രാമുകൾ കൂടാതെ കുട്ടികളെ കൊണ്ടും പ്രോഗ്രാമുകൾ അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കുവാൻ പോലും സമയം കിട്ടുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ് സത്യം. ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ കിട്ടുന്ന അനുഭൂതികൾ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

കുട്ടിക്കാലം മുതൽ സംഗീതം - വീട്ടിൽ നിന്നുയർന്ന സംഗീതവും - ആകാശവാണിയിലൂടെ കേട്ട സംഗീതവും എന്നെ ഒരു ലളിതസംഗീതജ്ഞനാക്കുന്നതിനു് പ്രചോദനം നൽകി. "സാധന" - അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണ അർത്ഥത്തിൽ ഒരനുഭൂതിയല്ല. ഓരോ സംഗീത പരിപാടിയും അതുപോലെ തുടർച്ചയായി അനുഭൂതിദായകമല്ല. ഇടക്കു് എപ്പോഴോ വന്നു്അതുപോലെ മറയുന്ന "പൂർണ്ണതാ" ഒരു മരീചിക പോലെ അതാണു് അനുഭൂതിദായകം (The fleeting moments of perfection - that come and go in intervals - is the ultimate lure of an artist).

Aswathi Thirunal Rama Varma:

Music in it's purest form embodies all that is good, true and spiritual. In many religions we observe that pleasures of senses are condemned while spirituality is extolled. Music seems to be the single thing with which one can experience heights of sensuous pleasure coupled with spiritual ecstasy. Of course music, like falling in love, cannot be described in spoken or written words. One has to experience it to know it. The pleasure I experience (physical, mental, intellectual, emotional and spiritual) when I hear M.D.Ramanathan sing *Yadukula Kambodhi*, when I hear Jacques Brel sing *J' arrive* , when I lose myself in a Mozart concerto or a Beethoven Symphony, or when I elaborate a *Raga* myself, is so intense that it makes almost everything else seem negligible - and hence bearable.

When I was younger I used to become one with the music and forget everything else only when I used to sing at home. When I was on stage facing and being faced by an audience I could never "let go" and always sang self consciously, which would render me self conscious and inhibited. But these days I find that I can forget my surroundings....and even myself....and Live just the music that come from within. And no, I don't need the aid of either alcohol or drugs to arrive at this state in case you were wondering. The music itself is intoxicating enough, thank you very much.

2. താങ്കളുടെ സംഭാവനകൾ ഭാവിതലമുറയെ സ്വാധീനിയ്ക്കും എന്നു കരുതുന്നുണ്ടോ? അതു് എങ്ങനെയാവാം?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

രചയിതാവ് എന്ന നിലയിലാണ് ഞാൻ അറിയപ്പെടുന്നത്. എന്റെ നൂറുകണക്കിനുള്ള ഗാനങ്ങളിൽ അഞ്ചെണ്ണം കാലത്തെ അതിജീവിച്ചെങ്കിൽ ഞാൻ തൃപ്തനാകും. ഇല്ലെങ്കിലും, ഞാൻ ജീവിക്കുമ്പോൾ ആസ്വദിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നതാണ് ഇല്ലാത്ത കാലത്തിനേക്കാൾ എനിക്കഭികാമ്യം. പക്ഷേ സംഗീത ചികിത്സാരംഗം ചിലപ്പോൾ കൂടുതലായി എന്നെ ഓർമ്മിച്ചേക്കാം.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

ലോകത്തിലെ മൺമറഞ്ഞുപോയ കമ്പോസേഴ്സിന്റെ കൃതികളാണ് സംഗീതക്കാരെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ആ സൃഷ്ടികൾക്ക് മീതെ വേറൊരു സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി എനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കൂടി പറ്റുകയില്ല. ആ അറിവിൽക്കൂടി കിട്ടിയ എന്റെ സംഗീതം ഭാവി തലമുറക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം ചെയ്താൽ മൺമറഞ്ഞുപോയ ഗുരുക്കന്മാരുടെ അനുഗ്രഹമായിട്ടേ എനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയൂ.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

തീർച്ചയായും. സംഗീതഭാരതീയിൽ ഫീസു വാങ്ങാതെ ഒരു അപ്രീസിയേഷൻ ക്ലാസ് നടത്താറുണ്ട്. നൂറുകണക്കിന് കുട്ടികൾ ഈ പ്രോഗ്രാമിൽ പങ്കെടുക്കാറുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുലഭിക്കണമെന്ന് കരുതിയാണ് ഇപ്രകാരം ഒരു ക്ലാസുകൂടി ഏർപ്പാടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഭാവന ഭാവിതലമുറയെ സ്വാധീനിക്കും എന്നെന്നിരിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ എല്ലാ മാസവും

സംഗീതവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വേണ്ടി ഒരു വർക്ക് ഷോപ്പും ഒരു സംഗീതക്കച്ചേരിയും ഞങ്ങൾ നടത്താറുണ്ട്. ഇതു നടത്തുവാനുള്ള ചിലവുകൾ മിക്കവാറും സ്വന്തം കയ്യിൽ നിന്നും എടുക്കേണ്ടി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ തരത്തിലുള്ള പരിപാടികൾ മുടക്കാറില്ല.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

സ്വാധീനിക്കും. പിന്നണിഗാനരംഗത്തെ അർത്ഥവും melody യും ഇഴുകിച്ചേർന്ന കുറച്ചു ഗാനങ്ങൾ കാലത്തെ അതിജീവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എണ്ണമല്ല, ഗുണമാണ് മുഖ്യം! ഇതാണ് എന്റെ പക്ഷം. മലയാളത്തിലെ സംഗീതവെല്ലുവിളി ലളിതസംഗീതത്തിന്റെ തനുർത്ഥം കുറയുന്നതാണ്. "Music with meaning", രണ്ടു വർഷം മുൻപ് ഞാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു സംരംഭമാണ്. കവിതകളും അർത്ഥപൂർണ്ണവുമായ രചനകൾക്ക് സംഗീതം നൽകി അവതരിപ്പിക്കുക.. ഇതാണ് ഉദ്ദേശം.

Aswathi Thirunal Rama Varma:

Whether I HAVE any *sambhavanakal* to make or not is something that can only be decided by time.....and in case a time does come when it is understood that I did have some *sambhaavanas* to make after all, I am afraid both you and I would be dead and gone for several years my friend.....though we certainly can hope that the Palm Leaf would still be continuing to move from strength to strength and doing good work as it does now.

3. പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങൾ "പോപ്പ് മ്യൂസിക്ക്" സംസ്കാരം ഉപേക്ഷിച്ചു ക്ലാസിക്കൽ സംഗീതത്തിലേക്കു് മടങ്ങുന്ന പ്രവണത കണ്ടു വരുന്നു. ഭാരതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും കേരളത്തിൽ ഈ രണ്ടു് സംഗീതരീതികൾക്കുമുള്ള ജനപ്രീതി താരതമ്യപ്പെടുത്താമോ?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

ഇവിടെയെപ്പോഴും പാശ്ചാത്യരൂപേക്ഷിച്ച ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളിലാണ് പരമപ്രേമം. ഇവിടുത്തെ ആയുർവേദം പോലും സായ്പ് പറഞ്ഞാണ് നമ്മൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ അടിവേരുകൾ പോലും ജർമ്മനിയിലെ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വീട്ടിലാണ് സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

കർണ്ണാടക സംഗീതവും, ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതവും കേരളത്തിൽ നല്ലപോലെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നു. യുവതലമുറയുടെ ഒരു നല്ല ശതമാനം ആളുകൾ ഇതെല്ലാം അഭ്യസിച്ചു വരുന്നു. അതു പോലെ പ്രവർത്തിയിലും കൊണ്ടുവരുന്നു. കാലത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങൾ സിനിമാസംഗീതത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ക്ലാസ്സിക്കൽ വിഭാഗത്തിൽ ആസ്വാദകരും സംഗീതക്കാരും കുടിയിട്ടേയുള്ളൂ.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യത്തിലുള്ളവർ കിഴക്കോട്ടു വരുമ്പോൾ, കിഴക്കുള്ളവർ പടിഞ്ഞാറൻ മ്യൂസിക്കിലേക്ക് എടുത്തുചാടാൻ പ്രവണത കാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പല ആളുകളും കർണ്ണാടകസംഗീതത്തെ മുറുകിപ്പിടിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. ലളിതഗാന മേഖലയിലും Orchestration ലും മറ്റും പടിഞ്ഞാറൻ സംഗീതത്തിന്റെ വലിയ സ്വാധീനം കണ്ടുവരുന്നു. വളരെ talented ആയിട്ടുള്ള കുട്ടികൾ fusion പ്രവണത കാണിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് കർണ്ണാടക സംഗീതത്തോടുള്ള അർപ്പണമനോഭാവം കുറഞ്ഞു വരുമ്പോഴാണ് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

Pop-music means popular music. അതിനു ജനപിന്തുണയേറും. Classical music is meant for trained ears. ജനപിന്തുണ കുറയും! ഒരിക്കലും Classical സംഗീതം Pop സംഗീതം പോലെ ജനപ്രിയമാകുകയില്ല. കാലാകാലങ്ങളിലെ സംസ്കാരവും, ജീവനരീതികളും, ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും ഒക്കെ ലളിതസംഗീതത്തിലൂടെ നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാം. Classical സംഗീതം (ഭാരതീയം) static ആണ്. Western musicൽ contemporary and twentieth century trends ഉണ്ടു്. ഭാരതീയ സംഗീതം അതുപോലെല്ല. പക്ഷേ അതിന്റെ കേൾവിക്കാർ വളരെ "committed" ആണ്.

Aswathi Thirunal Rama Varma:

The saddest thing that all the years of colonial rule seems to have done to the Indian psyche is that much of our population seems to have 1) Lost faith and confidence in their own culture and 2) Developed an unhealthy obsession for anything and everything that represents the West - starting with

fairness of skin. (Lord Krishna Himself is described poetically as "Blue" while the word *Krishna* itself simply means "Black" or "Dark". But many Indians find it difficult to accept a dark God when their godly Lords and Masters were distinctly White). The fact that thousands of sad, lost souls from the West have started to flock to Indian godmen, god women, *Acharyas*, *Yogis*, Masters and suchlike of all sizes and shapes during recent years is another story altogether, which is sadly beyond the scope of your question. And what one observes in the music scene is simply a universal phenomenon that reflects the general mind set of our populace rather than something unique to music. And I honestly don't see this changing (for the better that is) for a long, long, long, long time.

4. സംഗീതോപാസനകൾക്കിടയിൽ ജീവിതത്തിൻ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടോ? സംഗീതം അവയെ നേരിടാനുള്ള ശക്തി തന്നുവോ? ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ എന്തു പാഠം ഉൾക്കൊണ്ടു?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

ഞാൻ സംഗീതം സമ്പൂർണ്ണമായും ഉപാസനയായിത്തന്നെയാണാരംഭിച്ചത്. ഇടക്ക് ഒരുനാൾ വടക്കഞ്ചേരി രാമഭാഗവതരുടെ അടുത്തു് പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. 85 കാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ സംഗീതം പഠിപ്പിക്കാം പക്ഷേ സംഗീതം കൊണ്ട് ജീവിക്കാമെന്നേൽക്കണം”. ഇത് ഒരടിസ്ഥാന വിഷയമാണ്.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

ഭാഗ്യം എന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. സത്യസന്ധതയോടും, അർപ്പണ ബുദ്ധിയോടും കൂടി സംഗീതത്തെ സ്നേഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജീവിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം സംഗീതജ്ഞൻ തീർച്ചയായും ലഭിക്കും. കൂടുതൽ പ്രശസ്തിയും ധനവും ഓരോരുത്തരുടേയും ഭാഗ്യത്തിനനുസരിച്ചായിരിക്കും. എന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള എന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായമാണിത്.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

ജീവിതത്തിലുള്ള വെല്ലുവിളികളേക്കാൾ സംഗീതമേഖലയിലുള്ള വെല്ലുവിളികൾ ധാരാളം നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരുകാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. നമുക്ക് സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയും, അതോടൊപ്പം അർപ്പണ മനോഭാവവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും നമ്മെ തോൽപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അത് സംഗീതം നമുക്ക് തരുന്ന ശക്തി തന്നെയാണ്. സംഗീതം നാദ ബ്രഹ്മമാണ്. ഈശ്വരനാണ്. ഈശ്വരനെ ആരാധിക്കുമ്പോൾ ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

വെല്ലുവിളികൾ ധാരാളം നേരിട്ടു. ഇപ്പോഴും! ആദ്യാനുഭവങ്ങളെല്ലാം നിരാശാജനകങ്ങളായിരുന്നു. But I have persistently tried. The results were slow, but steady! The lessons I learnt are three-fold. One can categorise them as taken from the Bhagavad Gita, Bible and one's own experiences:

- എല്ലാം നല്ലതിനു്!
- മുട്ടുവിൻ, വാതിൽ തുറക്കപ്പെടും! (ആത്മവിശ്വാസം)
- Man is a combination of free will and fate (Justice may be delayed, but never
- denied)

Aswathi Thirunal Rama Varma:

Yes. My family has always had two completely different views when it comes to patronising exponents of any art form in the form of random strangers and when the exponent happens to be one of their own blood. Though as far as genius goes I certainly don't qualify to be equated with Raja Ravi Varma, Maharaja Swathi Thirunal or Aswathi Thirunal Marthanda Varma, I did have ample opportunity to experience for myself (and cope and triumph over by the Grace of God) what it implies to fall several steps down the social ladder (At least in the eyes of certain members of my family) by becoming a "mere singer". And as far as the public went.....and still does to a large extent.....being labelled a "Prince" has given me a 'Freak' value more than musical merit. And I get to know of dozens and dozens of acquaintances of friends who have written me off as a failure without even having heard me once, simply by telling themselves that I must be getting concerts only because I am a "Prince". All this has only

given me strength and motivation in the long run though initially the experience can be rather depressing, painful and unnerving, to say the least. And yes, Music itself certainly has and does give one a lot of strength to cope with such things and more. But I guess it would be the same even if it were some other profession.....Way of life, rather.....that one loves and cherishes as much as I do music.

5. സംഗീതത്തിനു് കോപ്പിറൈറ്റും റോയൽറ്റിയും ഒക്കെ വേണമെന്ന വിവാദത്തോടു് താങ്കളുടെ പ്രതികരണം എങ്ങനെയെന്നും വിവരിക്കാമോ?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

ചുഷണങ്ങളുടെ കൊടുമുടിയാണ് കേരളത്തിലെ സംഗീത സിനിമാരംഗം. തരം കിട്ടിയാൽ പറ്റിക്കൽ മാത്രമാണ് അവിടെ. ശുദ്ധ സംഗീതോപാസന ഇവിടെ അന്യമാണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ച് എഴുതുന്പോൾ ഞാനീക്കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കാറേയില്ല. പിന്നീട് ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഭാലോകം ചെറുതും. അതിനാൽ ഇത്തരം നിയമം കർശനമായി വേണമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

ഒരു റോയൽറ്റിയും, കോപ്പിറൈറ്റും ഒന്നും കൊടുക്കാതെ മൺ മറഞ്ഞുപോയവരുടെ കൃതികൾ പഠിച്ച് സംഗീതക്കാരനായി, തൊഴിൽ ചെയ്യുന്ന ആർക്കും റോയൽറ്റിയെക്കുറിച്ച് പറയാൻ അവകാശമില്ല. പിന്നെ റോയൽറ്റി കിട്ടുവാനുള്ള അവസരം ഇന്ന് ലോകത്തിൽ നിലവിലുണ്ട്. അത് സംഗീതം നൽകിയ ഒരു ഭാഗ്യമായിട്ടേ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളൂ.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

പാടുന്ന ആളിന് കോപ്പിറൈറ്റും, റോയൽറ്റിയും നൽകേണ്ടതാണ്. കാരണം, ഒരിക്കൽ സ്റ്റുഡിയോ റെക്കോർഡിങ് കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു remuneration sponsor നൽകാറുണ്ട്. Master copy യിൽനിന്നും എത്രയോതവണ വേണമെങ്കിലും records ഉണ്ടാക്കാം. പാടിയ ആളിന്റെ പേരെന്നും നിലനിൽക്കും. ഒരു ചെറിയ ശതമാനമെങ്കിലും ഒരോ edition എടുക്കുമ്പോഴും പാടിയവ്യക്തിക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. Records എടുക്കുമ്പോഴുള്ള royaltyയെ കുറിച്ചു മാത്രമാണ് ഞാനിവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

എനിക്ക് ഇപ്പോഴത്തെ നിയമങ്ങളിൽ എതിർപ്പാണുള്ളത്. Any good piece of art should be left for future generations - to judge, enjoy and learn from!

Aswathi Thirunal Rama Varma:

Hailing from a "Royal" family in a country, where that status ceased to exist on the fifteenth of August, 1947, my only hope of filling my pockets would be from the piddling little Royalty I receive when each of my CDs are sold. And an issue like Royalty, like say Astrology, becomes a bad thing when used by ruthless criminals for their own selfish and dubious ends.....if you get my drift.

6. ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവും നിതാന്തമായ പരിശീലനം ഇവ കൊണ്ടു മാത്രം ഈ രംഗത്ത് വിജയം നേടാനാവും എന്നു കരുതുന്നുവോ?

ശ്രീ. കൈതപ്രം:

പരമഹംസന്റെ ഒരു മഹാവാക്യമാണ് എന്നെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നത് - “നീ ശർക്കരയാവുക - സ്വയം. ഉറുപ്പ് താനേയെത്തിക്കൊള്ളും” എന്നാണത്.

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവില്ലെങ്കിലും അഭിരുചിയുണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും സംഗീതം അഭ്യസിക്കാം. സമയം കൂടുതൽ എടുക്കുമെന്ന് മാത്രമേയുള്ളൂ. സംഗീതത്തോട് സത്യസന്ധതയും കഠിനമായ പരിശ്രമവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ആ കലയിൽ ഉയരുവാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. അവനവന്റെ മനസ്സംതൃപ്തിക്ക് വേണ്ടിയാകണം സംഗീതത്തെ കാണേണ്ടത്. ധനവും പ്രശസ്തിയുമെല്ലാം ഈശ്വരനിശ്ചയം പോലെയെ വരുകയുള്ളൂ.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

ഈ രംഗത്ത് നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ അപാരകഴിവ് - eminence - വേണം. നിതാന്ത പരിശീലനം ആവശ്യമാണ് അതോടൊപ്പം ഈശ്വരാധീനം, പരിതസ്ഥിതി ഇതൊക്കെ അനുകൂലമായിരിക്കണം.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

ഭാഗ്യം കൂടി വേണം (ഈശ്വരാനുഗ്രഹം). Keep trying and luck will follow. (When the going gets tough, the tough gets going!)

Aswathi Thirunal Rama Varma:

It maybe a nice thing to be born talented. But in my 20 years as an organiser of Music Festivals, 22 years as a student of music, 14 years as a performer, 10 years as a teacher, 21 years as a listener and 36 years as a lover of music, I have gradually learnt that one gets only that which one sets out to get in the first place. For instance if one works hard at improving the quality of one's voice, one gets a better voice. If one works hard towards singing faster, one learns to sing faster. If one works toward increasing one's repertoire, one ends up knowing more songs. But none of this ensures that one will become well-established, rich or famous. One becomes rich, popular and famous only if one works specifically towards becoming rich, popular and famous.....even if one is blessed with neither much talent nor the tendency to work hard artistically. And in a shockingly large number of instances, the popularity of the artist and the quality of the artist's work seem to be inversely proportionate to each other.

7. സംഗീതം ജീവിതവൃത്തിയായി സ്വീകരിയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പുതിയ തലമുറയോടു് താങ്കൾക്കു് എന്തെങ്കിലും എടുത്തു പറയാൻ ഉണ്ടോ?

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ:

സത്യസന്ധതയോടും, അർപ്പണ ബുദ്ധിയോടും കൂടി സംഗീതത്തെ സ്നേഹിച്ചാലെ സംഗീതം വളരുകയുള്ളൂ. പ്രശസ്തിയും, ധനവും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ സംഗീതത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിവ് നേടുവാനായി കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുക. അതിന്റെ ഫലം ഈശ്വരനിൽ അർപ്പിക്കുക.

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ:

എന്റെ പാട്ടുകൾ തന്നെ സന്ദേശം.

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി:

അപ്രകാരം ആശിക്കുന്നവർ ആ മേഖലയോട് അർപ്പണ മനോഭാവമുള്ളവരായിരിക്കണം. കഷ്ടപ്പെടുവാൻ മനസ്സ് പരിപക്വമാക്കണം. ഗുരുക്കന്മാരോട് ബഹുമാനം വേണം. ഈശ്വരഭക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരിക്കലും അഹന്ത ഉണ്ടാകരുത്. കാരണം ഓരോ കലയും സാഗരമാണ്. ആർക്കും ഒരു ജന്മം കൊണ്ട് അതിൽ പൂർത്തി നേടുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

Aswathi Thirunal Rama Varma:

Just as in any other vital decision in life, one has to pay a price if one takes up music as a profession....or way of life. Following one's heart and trusting one's instinct maybe one way of living; studying options, choices and their implications analytically and making considered decisions maybe another way of living. But one finds that the vast majority of people seem to live utterly mechanical and passive lives, following paths charted out for them by various others like family, religion, friends, the media and society.... whether it be in decisions personal or professional. One can only hope rather hopelessly, that each generation would learn from the mistakes committed by it's predecessors. God help us all.

ഇതിൽ പങ്കെടുത്തവർ:

ഡോ. ഓമനക്കുട്ടി - റിട്ടയേർഡ് പ്രൈമറി തിരുവനന്തപുരം വിമൻസ് കോളേജു്

ശ്രീ. കൈതപ്രം - ഗാനരചയിതാവു്

ശ്രീ. പെരുമ്പാവൂർ രവിന്ദ്രൻ - സംഗീത സംവിധായകൻ, ആകാശവാണിയുടെ മ്യൂസിക് കമ്പോസർ

ശ്രീ. ജി. വേണുഗോപാൽ - ചലച്ചിത്ര പിന്നണി ഗായകൻ

ശ്രീ. അശ്വിനി തിരുനാൽ രാമ വർമ്മ - തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബാംഗമായ യുവ സംഗീതജ്ഞൻ

Guests of Honour at the KALA Annual

Shri O.N.V. Kurup, the well-known Malayalam poet, will be one of the guests of honour at KALA's annual meeting to be held at Parmiter's Hall in Watford on the 16th of October 2004. Shri ONV published his first poem, 'Munnottu', in 1946, which marked the beginning of a long and successful poetic career. His poems, profound and pregnant with meaning, capture and engage with contemporary, social reality and have been conveyed in ways that appeal and reach a wide audience. His role, as spokesman to the millions languishing in darkness, has earned him a long list of awards including the Padmashri in 1998. He has represented Kerala in various delegations abroad, held positions on various arts and literary boards including the National Federation of Progressive Writers, Kerala Kalamandalam and Kerala Sahitya Academy and continues to champion the cause of literary writing.

KALA's annual event will also be graced by the presence of one other guest of honour, Shri Chowallur Krishnankutty, a prominent literary figure. Shri Chowallur Krishnankutty served as the Vice Chairman of Kerala Kalamandalam and Kerala State Academy of Fine Arts.

It will be with great pleasure and anticipation that KALA welcomes both literary figures to the annual event.

Wedding Bells a-ringing

This summer, wedding bells have been ringing from several corners of the UK. What better cause for celebration than when young couples of the KALA household decide to tie the nuptial knot?!

Ajay, son of KALA Members Dr. P.K. Jayaram and Mrs. Sunanda Jayaram married Shalini, daughter of Mrs. Vijaya Jayashankar and Mr. P.V. Jayashankar on 26th August 2004 at the Taj Residency, Bangalore. Congratulations to the newly-weds!

KALA members Mr. Muralee Dharan Pillai and Mrs. Baby Sarojam Pillai celebrated the marriage of their son, Joy, to Asha on 29th August 2004 in Varkala, Kerala. We wish Joy and Asha a long and happy married life.

Anita, daughter of KALA members Sethu & Indira Menon, wedded Jason Lee McMahon on 4th September 2004 at the beautiful and architecturally famous Saxon minster dating from the late tenth century of St. Nicholas Church in Worth, West Sussex. The wedding was followed by a grand reception at the Capthorne Hotel, Effingham Park, Gatwick. Our heartiest congratulations to Anita and Jason.

KALA members Ramachandran and Thankam will be celebrating the wedding of their son, Manoj

Ramachandran to Joanna Elizabeth Broomfield on 16th October 2004 at Knebworth Barns, Knebworth Park. We wish the couple a happy day and all the very best for the future.

Band of Young Achievers

Manoj Ramachandran also distinguished himself last year when he co-authored the Medical text-book, "Clinical Cases and OSCEs in Surgery" after successfully qualifying in medicine in 1996 - he did this with multiple honours, a first class honours degree in Anatomy and Basic Medical Sciences, proxime accessit to the University of London Gold Medal - and subsequently went on to pass the MRCS examinations. He was also one of the youngest ever Specialist Registrars in Trauma & Orthopaedics appointed in the UK, based at the Royal National Orthopaedic Hospital rotation in Stanmore, Middlesex. Belated, but well-deserved kudos from the Palmleaf!

Preethi Gopinath, who kept the ball rolling with regards to youth participation in KALA activities, has continued to do so even in the midst of her medical studies. She has done a brilliant job of mentoring her successors to the position of youth co-ordinators and providing them with all the support they needed. Her perseverance in her studies has also paid off; she has successfully completed the BSc part of her combined course this October from the Imperial School of Medicine, London. She is now officially a doctor! Preethi is currently practising as a junior house doctor at the West Middlesex and Charing Cross hospitals. Well done, Preethi! Our very best wishes for the future! Many of the other youngsters have also taken a leaf out of Preethi's book and persevered through the months of May and June at their GCSE and A-level exams. Their hard work has paid off and its congratulations all round for Aswathy Mohan, Gayathri Nair, Prashanth Menon and Praveen Gopinath among others as they look ahead to their sixth form years. Not to be outdone, Anjalina Jayakumar, Anoop Prasad, Meenakshi Nair, Rahul Krishnan and all those others, who were too modest to let us know, have come out with flying colours in their A-level exams. We wish them all the very best.

Charity begins at home....

Everyone does their bit for charity, but some KALA members have gone the whole hog this summer to host fund-raising events in their homes.

Dr. Geetha Menon sponsored the 'Saving Eyesight Appeal' at her home in Frimley on 27th June 2004 with the support of her husband Dr. Ravi Menon and KALA friends. The event titled 'Taste of India', raised nearly £2500 by providing varieties of authentic Indian food along with a

slide show of 'God's Own Country - Kerala', presented by Dr. P.K.Sukumaran Nair with the aid of KALA Sounds. The event highlighted the beauty and culture of the South Indian state and left many a viewer with a desire to experience this beautiful land.

Dr Sethulekshmi Nair has always nursed the idea of doing something special in memory of her late mother. On Sunday the 12th of September 2004 this became a reality when she sponsored a fund-raising event for the Frimley Park Hospital Gynae Cancer Trust at her home in Frimley.

It was an all-hands-to-the-deck event with her husband, Dr P.K.Sukumaran Nair, and family, the extended KALA family and staff of the Frimley Park Hospital N.H.S. Trust all pitching in to make it a resounding success. Indian food including hot *dosas* and *biryani*, light musical entertainment provided by some of the guests and a bouncy castle for the kids added to the warmth and success of the afternoon. The event raised £2396 for the Trust and Sethu believes that her mother has shown her the best way of doing her *Karmam*.

@@@@@@@@@@@@

വി. കെ. എൻ.ഒരു സ്മരണം

ഗൗരി മേനോൻ

കഴിഞ്ഞ ജനുവരി 25ന് ആ ഉജ്ജ്വല ദീപം പൊലിഞ്ഞു. കേരളം കണ്ട ആ അതുല്യ പ്രതിഭ മരഞ്ഞു. സ്വയം ചിരിച്ചും സഹൃദയരെ ചിരിപ്പിച്ചും കൊണ്ടിരുന്ന വികടസാരസ്വതത്തിന്റെ വിളനിലമായിരുന്ന വി.കെ.എൻ എന്ന വടക്കേ കുട്ടാലെ നാരായണൻകുട്ടി നായർ ദിവംഗതനായി. മലയാളഭാഷയുടെ മൃദുസ്മരവും നിലച്ചു. സഹൃദയർ സന്തപ്തരായി. ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പും ഇതേ സംഭവം നടന്നില്ലേ? ഹാസ്യ സാഹിത്യത്തിലെ അതികായനായിരുന്ന സഞ്ജയൻ അന്തരിച്ചപ്പോഴും മലയാള കണ്ണീർ വാർത്തു. അത് മറ്റൊരു കഥ.

ഹാസ്യ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം ഓർമ്മയിലെത്തുക മലയാളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ നർമ്മപ്രതിഭയായി വിളങ്ങുന്ന കലക്കത്ത് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ എന്ന തുള്ളൽ കഥാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കർത്താവിനെയാണ്. തുഞ്ചത്താചാര്യൻ സുന്ദരമായ മണിപ്രവാള ഭാഷ രചിച്ചുവെങ്കിൽ നമ്പ്യാർ ആ ഭാഷാശൈലിയും കഥാവസ്തുവും തന്നെ സ്വീകരിച്ച് സ്വന്തമായൊരു രീതി ആവിഷ്കരിച്ച് ജനങ്ങളെ രസിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളേയും സന്ദർഭങ്ങളേയും തനി കേരളീയവും സമകാലികവും ആക്കിയെങ്കിൽ വി.കെ.എൻ കേരളീയനെയും കേരള ഭാഷയേയും കൊണ്ട് ദേശീയ മണ്ഡലത്തെ മാത്രമല്ല ഭൂമണ്ഡലത്തെത്തന്നെ സംബോധന ചെയ്തിച്ചു. ഏത് മേഖലയിലെ പരിജ്ഞാനവും തനിക്ക് കരതലാമലകമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ. വിഷയം എന്തുമാവട്ടെ വി.കെ.എന്നിന്റെ ഓരോ രചനയിലും തെളിഞ്ഞ കൃതഹസ്തതയാണ് നാം ദർശിക്കുന്നത്.

ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിൽ ഇത്ര വൈവിധ്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും മർമ്മജ്ഞതയും മറ്റൊരു സാഹിത്യകാരനും സ്വാധീനമായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിൽ തന്നെയും ഉള്ള എത്രയെത്ര പുസ്തകങ്ങളാണ് ഇദ്ദേഹം പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരൻ അകവൂർ നാരായണന്റെ വാക്കുകളാണിവ.

മാതൃഭാഷയുടെ എല്ലാ സാധ്യതകളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയശേഷം തന്റേതു മാത്രമായ ഒരു ഭാഷാ ശൈലിയും രചനാതന്ത്രവും അദ്ദേഹം രൂപപ്പെടുത്തി. ആദ്യകൃതികളെല്ലാം ജന്മമെടുത്തത് ദില്ലിയിലാണല്ലോ. ശങ്കേഴ്സ് വീക്കിലിയിലും ചൗധരി ബ്രഹ്മപ്രകാശിന്റെ മാസികയിലും ജോലിചെയ്തിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ. നഗരജീവിതത്തിന്റെ കള്ളത്തരങ്ങളും പൊള്ളത്തരങ്ങളും തുറന്നു കാട്ടുന്ന പയ്യൻ കഥകളും ആരോഹണം. അസുരവാണി, സിൻഡിക്കേറ്റ്, ജനറൽ ചാത്തൻസ് തുടങ്ങിയ കൃതികളും ദില്ലി ജീവിതത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണെങ്കിലും നാടൻ പ്രയോഗങ്ങളുടെ ലോഭമില്ലായ്മയും തെളിഞ്ഞുകാണുമ്പോൾ സഹൃദയർ കേരളീയ മനസ്സും ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. പത്രലോകത്തുനിന്ന് വിരമിച്ച് ഇടവേള വിശ്രമത്തിനു ശേഷം എഴുതപ്പെട്ട ഭാരതപര്യടന കഥ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാസ്റ്റർപീസല്ലേ എന്നു തോന്നുകയാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ അഴകും ശക്തിയും തന്റെ നർമ്മ പ്രതിഭയിലൂടെ പ്രദർശിപ്പിച്ച് സാഹിത്യലോകത്തെ രസിപ്പിച്ച അതികായനായ അതിമാനുഷനാണ് വി.കെ.എൻ.

വി.കെ.എന്നിന്റെ രചനയിലെ ഓരോവരിയും ചിരിയിൽ പൊതിഞ്ഞതാണെന്ന് എല്ലാ വായനക്കാർക്കും അറിയാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അനുപമമായ സംഭാഷണ ചാതുരിയിലും അതുല്യനായിരുന്നു. അതുല്യമായ സംഭാഷണ ചാതുരിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത് അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തറിയാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ മറ്റൊരു സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ.പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയാണ്.

വി.കെ.എന്നിന്റേതു മാത്രമായ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ജ്ഞാനി എന്ന കൃതിയിലെ ഒരു ഡയലോഗ്..... വൈസ്രോയിയും ഭരണിരാജാവും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയാണ് സന്ദർഭം. ദിഭാഷി ദിവാൻജിയും. -

രാജാവ് : സന്തോഷമായി. മുറുക്കോ? ചോദിക്കുക, നല്ല ഇടിച്ച പൊകലേണ്ട്.

പരിഭാഷ : സന്തോഷം. ചക്രവർത്തിയോട് എന്റെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ പറയുമല്ലോ. ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് പരാജയപ്പെട്ടത് വലിയ ദുരന്തം തന്നെ.

വൈസ്രോയി : തീർച്ചയായും. പക്ഷെ ജർമ്മനി മറക്കാത്ത ഒരു പാഠം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

പരിഭാഷ : മുറുക്ക് പതിവില്ല. പുകവലിയാണ് പതിവ്. തൽക്കാലം ഒന്നും വേണ്ട.

രാജാവ് : ഭാര്യക്ക് ചെറുപ്പമാണ് അല്ലേ? രണ്ടാം വേളി ആയിരിക്കോ?

പരിഭാഷ : ഇന്ത്യൻ സേന യൂറോപ്പിൽ അനുഷ്ടിച്ച സേവനം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അഭിനന്ദിക്കപ്പെടുന്നത് ചാരിതാർത്ഥ്യ ജനകമാണ്.

വൈസ്രോയി : തീർച്ചയായും തീർച്ചയായും.. ..

സംഭാഷണം ഭംഗിയായി മുന്നേറുകയാണ്. പിന്നീട് വൈസ്രോയി ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയത്രെ.

വൃദ്ധനാണെങ്കിലും അന്താരാഷ്ട്ര സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇത്രയധികം പരിജ്ഞാനമുള്ള ഒരു നാട്ടുരാജാവിനേയും ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല.

എന്തിനേറെ പുരാണ പുരുഷനായ കൃഷ്ണനും ശരഘ്യാനാവുന്നു. ഭഗവദ്ഗീതയിലെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായമായ സാംഖ്യ യോഗത്തിൽ -

കർമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേ

മാ ഫലേഷു കദാചന

എന്ന വരികൾ - അർജ്ജുനാ നിനക്ക് പ്രവൃത്തി അഥവാ കർമ്മത്തിൽ മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ ഫലത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇല്ല എന്ന സാമാന്യമായ അർത്ഥമല്ല വി.കെ.എൻ നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഭാഷ - ജലപാനം ഇല്ലാതെ അഹോരാത്രം ജോലി ചെയ്തോളൂ, കൂലി ചോദിച്ചാൽ തട്ടിക്കളയും.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഹാസ്യ പ്രധാനമായ വാരികയാണല്ലോ പഞ്ച്, ആ വാരിക സഞ്ജയനെ സ്വാധീനിച്ചതുപോലെ വി.കെ.എന്നിനേയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എനിക്ക് ഏറ്റവും വലിയ വഴിത്തിരിവുണ്ടാക്കിയത് മദ്രാസിൽ പോയി മുർമാർക്കറ്റിൽ നിന്ന് പഞ്ച് വാരികയുടെ പത്തു റാത്തൽ പഴയ ലക്കങ്ങൾ വാങ്ങി വായിച്ചപ്പോഴാണ് അന്നു വരെ വായിച്ചതൊന്നും ഇംഗ്ലീഷല്ലെന്ന് മനസ്സിലായി. സക്കറിയയുമായുള്ള മുഖാമുഖത്തിൽ വി.കെ.എൻ പറഞ്ഞ സംഗതി. അങ്ങേയറ്റം ബുദ്ധിചാതുര്യമുള്ളവർക്കേ പഞ്ചിലെ ഹാസ്യം ആസ്വദിക്കാൻ പറ്റൂ എന്ന വസ്തുത പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ ഹാസ്യം വളരെ നിശീതമാണെന്ന് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എങ്കിൽ വി.കെ.എന്നിന്റേതിന് മുർച്ച കൂടിയില്ലേ എന്നാണ് സംശയം. അമ്പു കൊള്ളാത്തവരില്ല കുറുക്കളിൽ എന്നദ്ദേഹം തന്നെ തന്റെ ക്രൂരവൃക്കളെക്കുറിച്ച് പറയുമത്രെ. ചോലക്കോട്ട് ശങ്കരമേനോനും സർ ചാത്തു നായരെപ്പോലെ ഒരു നാട്ടു പ്രമാണിയാണ്; ശങ്കരമേനോന് തറവാട്ടു ഭാഗത്തേക്ക് ഒരു പഞ്ചായത്ത് നിരത്ത് വേണം.

സർ ചാത്തു നായർ : പകുതി സംഖ്യ സംഭാവന തരാമെന്ന് താൻ പണ്ട് പറഞ്ഞതല്ലേ? ജാംബവാൻ സാക്ഷിയല്ലേ?

അത് പൂർവ്വികർ സമ്പാദിച്ചതാണ് - ശങ്കരമേനോൻ.

സർ ചാത്തു : അബദ്ധമാണ് ചരിത്രം. ചോലക്കോടന്മാർ കവളപ്പാറ നായന്മാരുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരായിരുന്നില്ലേ? അവരുടെ സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്ത് മോഷ്ടിച്ചു ഭാരതപ്പുഴ കടന്നു വന്നവരല്ലേ? അന്നു മുതൽക്കുള്ള ധനവും ആഭ്യുത്ഥവും അല്ലേ ഒള്ളു തന്റെ പൂർവികർക്ക്? (പിതാമഹൻ)

തിരുവിതാംകൂറിൽ ചോതി രാജാവിന്റെ കാലത്ത് മോഹിനി ആട്ടത്തിന്റെ നട്ടുവൻ വടിവേലു എന്നൊരുവനായിരുന്നു അത്രെ. ഇപ്പോൾ ഭാരതപ്പുഴയോരത്തെ കഥകളിക്കളരിയിലെ നട്ടുവനും ഒരു മുരുകൻ തന്നെ, പക്ഷെ ഇപ്പുള്ളത്തെ നട്ടുവന് വിഷം കൂടും. (പൊടി പൂരം തിരുനാൾ).

താനർഹിക്കുന്ന അംഗീകാരമോ അവധാരണമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അമാനുഷ പ്രതിഭകളുണ്ടല്ലോ. അവരിൽ ഒന്നാമനാണ് വി.കെ.എൻ. ഒരു പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരൻ പറയുന്നു. കാരണവും വിശദീകരിക്കുന്നു - വി. കെ . എന്നിന്റെ സാഹിത്യം വിലയിരുത്തി ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കാര സമ്പന്നമായ പക്ഷപാതരഹിതമായ സഹൃദയത്വം മാത്രം പോരാ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യമല്ലാത്ത പരിജ്ഞാനവും ആവശ്യമാണ്. സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം രാഷ്ട്രതന്ത്രം ഇവയെപ്പറ്റിയും അറിയുണ്ടായിരിക്കണം. ശൈലീ വിശേഷണങ്ങളും പ്രയോഗ ചമൽക്കാരവും മർമ്മജ്ഞതയും ആത്മാവിൽ ലയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കണം. എന്നാലേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്മയങ്ങളേക്കുറിച്ച് മർമ്മം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആസ്വാദനം സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഭാഷയുടെയും ശൈലിയുടേയും കാര്യത്തിൽ ഇത്ര വല്ലഭ്യം ഉള്ളവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്ന് തീർത്ത് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു ദില്ലി സർവ്വ കലാശാലയിലെ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര വിഭാഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും ഭാഷാശാസ്ത്ര വിശാരദനുമായ ഡോ.എ.സി.ശേഖർ.

ഇത്തരം അനുഗ്രഹീതരായ നർമ്മ പ്രതിഭകൾ വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രം ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഭൗതിക ശരീരം ഉപേക്ഷിച്ചാലും സാഹിത്യ നഭോ മണ്ഡലത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന താരങ്ങളായി വിളങ്ങുകയാണ് അവർ.

ആംഗല സാഹിത്യകാരൻ H.G.Wells ന്റെ വാക്കുകൾ ഓർമ്മ വരുന്നു:

"Among the myriads of names of kings and emperors that fill the pages of history the name of emperor Asoka shines and shines almost alone."

1932 ഏപ്രിൽ 6ന് തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ തിരുവിലാമലയിൽ ജനിച്ചു. മെട്രിക്കുലേഷൻ ജയിച്ചശേഷം ഒമ്പത് വർഷം മലബാർ ദേവസ്വം ബോർഡിൽ .

1955ൽ സാഹിത്യ രംഗത്തു വന്നു. ഒട്ടാകെ 25 കൃതികൾ. ചിലത് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

1959 - 1969 വരെ ദില്ലിയിൽ പത്രപ്രവർത്തകൻ.

1969ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് - ആരോഹണം

1982ൽ കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് - പയ്യൻ കഥകൾ

1987 - സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം വക പ്രൊഫ.എം.പി.പോൾ അവാർഡ്.

1987 - മതേതരത്വം മുൻ നിർത്തിയുള്ള രചനക്ക് എം.ജി.അക്ബറോടൊപ്പം ഹാർമണി അവാർഡ്.

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ആയിരുന്നു.

കിള്ളിക്കുറിശ്ശി മംഗലത്ത് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ സ്മാരകത്തിന്റെ ചെയർമാൻ.

One Hundred Conkers

Sarayu Pillai

Sarayu, aged 7, is a Year 3 pupil at Mayhill Junior School, Odiham

Conkers

I'm collecting conkers

I'm going to find a big shiny brown one
with a big round spiky shell, I will crack it in half
and add it to my other ninety nine

Conkers

I've got a hundred conkers that are all mine

The Chuckling God

Usha Kishore

*Asyutharasyam, dishidevadhabyam, Himalaye nama nagadhi rajah...**

(In the North, resides the king of mountains, the Himalayas, the abode of the Gods...)

Parbati walked briskly to school, thinking of the little *mem-sahib* called Liz. She stopped at the little shrine of the Chuckling God, outside the big Shiva temple, and laid her daily flower. "The little Ganesh chuckles, when he blesses!" Parbati's grandmother often said. In the distance, the mighty Himalayas stood vigil. The snows on the peaks were melting and soon, it would be spring and Parbati's little village, one of many on the foothills, would bloom in colour, fragrance and music.

Parbati's father, Ganga Ram, was the proud owner of a shop, next to the big tourist inn. To the villagers, he sold stationery, cosmetics and silk that the Chinese merchant smuggled in from across the frontier. To the ever-flowing tourists, he sold trinkets which would remind them of India. It was at the shop that Parbati had met Liz and her mother, who were British tourists. Parbati spoke a little English and had struck a friendship with Liz. Both of them certainly spoke the language of thirteen year-olds.

After school, that evening, Parbati raced to her shop, to find Liz waiting patiently. The girls had planned a village tour. At the little stream, past the big *deodar* tree, the girls splashed each other with ice-cold water. They then walked past the little sweet shop, to the village hall which housed the Masks of the Gods. During the Spring Festival, the dancers would put on the masks and narrate stories from Hindu myths. The girls' last stop was the shrine of the Chuckling Ganesh. Liz was not keen on Ganesh or Lord Shiva, the village deity, who wore serpents on his neck, nor his wife Goddess Gauri, whose anklets echoed in the winds. She was more interested in the carvings on the wooden roof and walls of the temple.

The next day as Parbati returned home from school, a mist rolled down from the mountains. As she passed her shop, a grim looking Ganga Ram told her, "Liz and her mother are lost while trekking in the forest. The villagers are organising a search party, led by the *Havildar*." There were wolf packs in the forest and recently, a leopard had been spotted. Parbati cried all night!

The following day was Saturday. Parbati and her brothers left the village to attend the annual *mela* in the neighbouring town. During the *mela*, Parbati and her brothers usually stopped at their uncle's for a couple of days. Before boarding the bus for the town, Parbati went to the shrine of Ganesh and made a

desperate plea: "O Chuckling God! Please bring my friend back!" She closed her eyes and waited for a chuckle, but in vain!

In the town, Parbati was drawn to the sights and sounds of the *mela*, but she did not forget Liz. Parbati was sure Liz would come back. She even bought a tiny Ganesh mask for Liz, which was lost somewhere. When Parbati got back home on Tuesday, her father was waiting for the children at the bus stop. Before Parbati could ask the all-important question, Ganga Ram said, "Your friend Liz has been found. She had to leave yesterday. She has left a note for you."

Back home, Parbati's mother, a teacher at the village school, read the note that was written in English:

*"Dear Pabatty,
Mum and I are safe. We are now going to Nepal. Sorry I couldn't say good bye..."*

*Love
Liz*

P.S. Some tribals, who were gathering wood in the forest, showed us the way to the village. The man, who helped us, was very strange. He wore a live snake around his neck and his wife's anklets echoed for miles around. There was a little boy, with them. He was holding an elephant mask to his face and was chuckling through out..."

-
- * Sanskrit quote from the poet Kalidasa's epic *Kumarasambhava*.
 - *Ganesh* - Hindu God, who is said to have an elephant face.
 - *Deodar* - Himalayan cedar tree. The word deodar is translated as the divine tree.
 - *Shiva* - One of the Gods of the Hindu trinity
 - *Goddess Gauri* - also known as Parbati - Shiva's consort
 - *Havildar* - Police Officer
 - *Mela* - Fair
-

വികർണ്ണായനം ഋഷികേശ്

(ആമുഖം: മഹാഭാരതത്തിൽ ദുര്യോധനസഹോദരനായ വികർണ്ണൻ പ്രധാനമല്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു കഥാപാത്രമാണ്. അർമ്മികളായ ധൃതരാഷ്ട്രപുത്രന്മാരിൽ ഒരു ധർമ്മിഷ്ഠൻ എന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷത. ധർമ്മിഷ്ഠനായിരുന്നുവെങ്കിലും വിധി അദ്ദേഹത്തോടു നീതി കാട്ടിയിരുന്നുവോ? ഗീതാകർത്താവായ ശ്രീകൃഷ്ണനെ പോലും വിഷമവൃത്തത്തിലാക്കിയ വികർണ്ണനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ കഥ.

കുരുക്ഷേത്രത്തിൽ മഹാഭാരതയുദ്ധം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന കാലം. ധർമ്മയുദ്ധമെന്നു് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട മഹായുദ്ധം ഭീഷ്മപിതാമഹന്റെ പതനത്തോടു കൂടി ഒരു വഴിത്തിരിവിലെത്തി. ശിഖണ്ഡിയുടെ മറയിൽ നിന്നു് ശരമാറിയാൽ പിതാമഹനെ ധനഞ്ജയൻ വീഴ്ത്തിയപ്പോൾ യുദ്ധം ധർമ്മവീഥിയിൽ നിന്നു് വ്യതിചലിച്ചിരുന്നു. ഭീഷ്മപിതാമഹന്റെ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങളിൽ കുടിലതന്ത്രങ്ങൾക്കോ കുറുക്കു വഴികൾക്കോ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ദ്രോണർ സേനാപതിയായപ്പോൾ ഒരു യോദ്ധാവിനെ അകപ്പെടുത്താനുള്ള പത്മവ്യൂഹവും ശത്രുസേനയുടെ രാജാവിനെ തന്ത്രത്തിലൂടെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി യുദ്ധം ജയിക്കാനുള്ള പദ്ധതിയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു.)

പതിനാലാം ദിവസം പടക്കോപ്പണിയുമ്പോൾ വികർണ്ണന്റെ മനസ്സിലൊരു വൃർത്ഥ ബോധമുണർന്നു. സത്യത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുമെന്നു് പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത താൻ ഒരേകാന്ത പഥികനായി മാറിയോ? കരുസഭയിൽ ദ്രൗപദീ വസ്ത്രാക്ഷേപത്തിനു് അച്ഛനേയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരേയും നിശിതമായി വിമർശിച്ച താൻ അക്കാലം മുതല്ക്കു തന്നെ അവരുടെ കണ്ണിലെ കരടായി മാറിയിരുന്നു. കൺമുമ്പിൽ വച്ചു് ആ ഹീനകൃത്യം നടക്കാനനുവദിച്ചതിനു് ഭീഷ്മപിതാമഹനെ പോലും താൻ വെറുതെ വിട്ടില്ല. പന്തീരാണ്ടു കാലം വനവാസവും ഒരാണ്ടുകാലം അജ്ഞാതവാസവും അനുഷ്ഠിച്ച പാണ്ഡവർക്ക് അർദ്ധരാജ്യം നിഷേധിച്ചതു്

നീതിക്ക് നിരക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. സൂചി കുത്തുവാനുള്ള ഇടം പോലും കൊടുക്കില്ല എന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെ ദുർവാശിക്ക് കൂട്ടുനിന്ന് പിതാമഹനും ദ്രോണാചാര്യരുമടക്കമുള്ള കുരുപ്രഭൃതികൾ യുദ്ധത്തിനിറങ്ങി പുറപ്പെട്ടത് സർവ്വനാശത്തിലേയ്ക്കാണ് നയിക്കുന്നതെന്ന് തോന്നുന്നു. കൃഷ്ണന്റെ സന്ധിസംഭാഷണം നിരാകരിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തെ തന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കാൻ ശ്രമിച്ച ജ്യേഷ്ഠന്റെ അഹങ്കാരം സീമാതീതമായിരുന്നു. ന്യായം പാണ്ഡവപക്ഷത്താണെങ്കിലും തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ ഭാഗം ചേർന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് ഭ്രാന്തയർമ്മത്തിന് നിരക്കുന്നതല്ല.

യുദ്ധത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പ് പാണ്ഡവപക്ഷം ചേർന്ന അനുജൻ യുധുത്സുവിന്റെ പ്രവൃത്തി ജഗുപ്സാവഹമാണ്. നിഷ്പക്ഷത പാലിച്ചു ഈ രണാങ്കണത്തിൽ നിന്ന് മാറിനിന്നാൽ തന്നെ ഒരു ഭീരുവായേ ചരിത്രം ചിത്രീകരിക്കൂ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തനിക്ക് കുരുപക്ഷത്തുനിന്ന് ന്യായത്തിനെതിരേ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. ഭീഷ്മപിതാമഹനാകട്ടെ കുരുസിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്നവനെ അനുസരിക്കാൻ നിർബന്ധിതനാണ്. വീരപരാക്രമിയും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായ കർണ്ണനാകട്ടെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ സുഹൃദ്ബന്ധത്തിന്റെ കൂറിന് ബാധ്യസ്ഥനാണ്. അച്ഛനാകട്ടെ പുത്രവാത്സല്യത്തിനടിമയുമാണ്.

ഇപ്രകാരം വികർണ്ണൻ ചിന്തയിലാണ്ടു നില്ക്കവേ യുദ്ധാരംഭത്തിന്റെ ശംഖൊലിയുയർന്നു. "സാരഥീ, തേർ ഗുരുവന്ദനത്തിനായി ദ്രോണാചാര്യരുടെയടുത്തേക്ക് തെളിക്കൂ." വികർണ്ണൻ സാരഥിയോടു കല്പിച്ചു. ദ്രോണർ ആശീർവദിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം മ്ലാനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, "ഇന്ന് നമ്മൾ ഒരു പുതിയ യുദ്ധതന്ത്രം പ്രയോഗിക്കുകയാണ്. ഈ തന്ത്രം വിജയിച്ചാൽ യുദ്ധമിന്നവസാനിക്കും. യുധിഷ്ഠിരനെ ഇന്ന് നമുക്ക് ബന്ധനസ്ഥനാക്കണം. പാണ്ഡവരാജാവ് തടവിലായാൽ പാണ്ഡവരുടെ യുദ്ധലക്ഷ്യം തന്നെ പരാജയപ്പെടും. യുധിഷ്ഠിരനെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുപാധിയായി അവരെ വീണ്ടും പന്തീരാണ്ടു കാലം വനവാസത്തിനയയ്ക്കാം.

പക്ഷേ കൃഷ്ണനോടു കൂടിയ അർജ്ജുനൻ സമീപത്തുള്ളിടത്തോളം കാലം യുധിഷ്ഠിരനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുക സംഭവ്യമല്ല. സംശപ്തകന്മാർ അർജ്ജുനനോടുള്ള പ്രതികാരേഷ്ടയിൽ നമ്മുടെ പക്ഷം ചേർന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പണ്ടു അവരുടെ രാജാവിനെ യുധിഷ്ഠിരന്റെ രാജസുയോഗത്തോടനുബന്ധിച്ച യുദ്ധത്തിൽ അർജ്ജുനൻ വധിച്ചിരുന്നു. അർജ്ജുനനെ വധിക്കുമെന്ന് ശപഥം ചെയ്തു യുദ്ധത്തിനിറങ്ങിയവരാണ് സംശപ്തകന്മാർ. അവർ അർജ്ജുനനെ ദന്ധയുദ്ധത്തിനായി യുധിഷ്ഠിരന്റെ സമീപത്ത് നിന്ന് അകറ്റിക്കൊണ്ടു പോകും. ആരെങ്കിലും യുധിഷ്ഠിരന്റെ സമീപത്ത് നിന്നു നമ്മുടെ യുദ്ധതന്ത്രം അറിയിക്കാനായി അർജ്ജുനന്റെ ദന്ധയുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്ക് പോകാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അവരെ തടുത്തു നിർത്തുകയാണ് വികർണ്ണൻ നിന്റെ ചുമതല.

ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ യുധിഷ്ഠിരനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കും. അതോടെ യുദ്ധവുമവസാനിക്കും. പാണ്ഡവരോടുള്ള അനീതിയാണെങ്കിലും ഒരു സർവനാശം ഒഴിവാക്കുമല്ലോ. ദുര്യോധനന്റെ ഉപ്പിനും ചോറിനും അങ്ങിനെ കടം വീട്ടി എനിക്കു സന്യാസത്തിന് പോകുകയും ചെയ്യാം."

ഈ കുടിലതന്ത്രം കേട്ടു വികർണ്ണൻ ഒന്നു തെട്ടിയെങ്കിലും പറഞ്ഞു, "അങ്ങിനെയാകട്ടെ ഗുരുദേവ."

വികർണ്ണൻ ചിന്തിച്ചു. അർജ്ജുനനോടേല്ക്കുന്ന സംശപ്തകന്മാർ അഗ്നിയോടേല്ക്കുന്ന ഈയുധപാറ്റകളെ പോലെയെരിയും. ഭീമൻ, ധൃഷ്ടദ്യുമ്നൻ, സാത്യകി മുതലായവർ വലയം ചെയ്തു നില്ക്കുന്ന യുധിഷ്ഠിരനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കാൻ വയോധികനായ ദ്രോണാചാര്യരെ കൊണ്ടാകുമോ? എന്തായാലും താൻ തന്റെ യുദ്ധധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുക തന്നെ.

സംശപ്തകന്മാർ വന്ന് ദന്ധയുദ്ധത്തിന് വെല്ലുവിളിച്ചപ്പോൾ അർജ്ജുനൻ അവരുടെ നേർക്ക് തേർ തെളിക്കാൻ കൃഷ്ണനോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു, "അർജ്ജുന, നീ ഇവിടെ വിട്ടുപോയാൽ പാണ്ഡവരെ ആരു് കാത്തുരക്ഷിക്കും? യുധിഷ്ഠിരനെതെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ നീ ദന്ധയുദ്ധം വിജയിച്ചാലും മഹായുദ്ധത്തിൽ പാണ്ഡവർ പരാജയപ്പെടുമെന്നോർക്കുക. അതുകൊണ്ട് നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടു വേണം സംശപ്തകന്മാരുടെ പോർ വിളി നീ സ്വീകരിക്കാൻ."

അർജ്ജുനൻ പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ കൃഷ്ണ, മഹാരഥികളായ ഭീമൻ, സാത്യകി, ധൃഷ്ടദ്യുമ്നൻ മുതലായവരുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠന് ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല പക്ഷേ ഇന്ന് സംശപ്തകന്മാരുടെ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് ലോകർ അർജ്ജുനന്റെ ഭീരുത്വമായെ കാണുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു അങ്ങു സംശപ്തകന്മാരുടെയടുത്തേക്ക് നയിച്ചാലും." വ്യക്തിപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുപരിയായി ചിന്തിക്കാൻ

മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ ഗീതാസൂക്തങ്ങളേക്കാൾ അനുഭവങ്ങൾക്കാണ് സാധിക്കുകയെന്നു് ചിന്തിച്ചു് കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു "അങ്ങിനെയാകട്ടെ അർജ്ജുന." കൃഷ്ണൻ സംശപ്തകന്മാരുടെയടുത്തേക്കു് തേർ നയിച്ചു.

അർജ്ജുനൻ അകന്നുപോയതോടെ കർണ്ണൻ, ദുശ്ശാസനൻ, അശ്വത്ഥമാവു് എന്നിവരുടെ പിൻബലത്തോടെ ദ്രോണൻ പാണ്ഡവ സേനയെ ആക്രമിച്ചു. ഭീമൻ, സാത്യകി, ധൃഷ്ടദ്യുമ്നൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാണ്ഡവ സേന ശക്തമായി ചെറുത്തു നിന്നു. യുദ്ധം കൊടുമ്പിരി കൊണ്ടു. ദ്രോണരെ തടുത്തു നിർത്താൻ ഭീമൻ ദ്രോണരുടെ സാരഥിയെ ഒരു ഗദാഘാതത്താൽ പരുക്കേല്പിച്ചു. സാരഥി മോഹാലസ്യപ്പെട്ടതിനാൽ ദ്രോണർക്കു് തല്ക്കാലം പിൻവാങ്ങേണ്ടി വന്നു.

അർജ്ജുനൻ വളരെ നേരമായിട്ടും മടങ്ങാത്തപ്പോൾ യുധിഷ്ഠിരൻ ചിന്താവിഷ്ടനായി പറഞ്ഞു "അർജ്ജുനൻ ഇത്ര സമയമായിട്ടും എത്തിയില്ല. ഹേ സാത്യകീ, നീ ഒന്നു പോയി അർജ്ജുനന്റെ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞിട്ടു് വരു."

"മഹാരാജാവേ, ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണനോടു കൂടിയുള്ള അർജ്ജുനൻ നമ്മേക്കാൾ സുരക്ഷിതനാണു്. അങ്ങു് വ്യാകുലപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല." എന്നു് സാത്യകി യുധിഷ്ഠിരനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. സാത്യകിയുടെ സാന്ത്വന വചനങ്ങൾ ചെവികൊള്ളാതെ യുധിഷ്ഠിരൻ വീണ്ടും അർജ്ജുനന്റെ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞു വരാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ സാത്യകി അർജ്ജുനനെ അന്വേഷിച്ചു് പുറപ്പെട്ടു.

കർണ്ണൻ, ദുശ്ശാസനൻ, അശ്വത്ഥമാവു് എന്നിവരെ പരാജയ പെടുത്തി കൊണ്ടാണു് സാത്യകി മുന്നേറിയതു് പിന്നീടു് അർജ്ജുന-സംശപ്തകന്മാരുടെ ദന്ധയുദ്ധ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം തടഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന വികർണ്ണനുമായി സാത്യകിയേറ്റു മുട്ടി. പല ദന്ധയുദ്ധങ്ങൾക്കു ശേഷം തളർന്ന സാത്യകിയെ കണ്ടു് വികർണ്ണൻ അനുമാനിച്ചു ഈ മഹാരഥിയെ വധിയ്ക്കാൻ ഒരവസരമാണിതു്. അതോടെ മഹാവീരനെന്ന കീർത്തി തനിക്കു് വന്നു ചേരും. എല്ലാവരാരും വിമർശിയ്ക്കപ്പെടുന്ന താൻ ഒരു തവണ കൗരവരുടെ അഭിമാനഭാജനമാകും.

പുതിയൊരുണർവ്വോടേയും വർദ്ധിച്ച ശക്തിയോടേയുമാണു് വികർണ്ണൻ സാത്യകിയെ നേരിട്ടതു്. സാത്യകിയുടെ അസ്ത്രങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ച വികർണ്ണൻ, ഒരർദ്ധചന്ദ്രാസ്ത്രത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധനുസ്സിനേയും ചേരദിച്ചു. വികർണ്ണൻ തന്റെ ഭാരിച്ച ഗദ സാത്യകിയുടെ നേർക്കു് ചാട്ടി. ഗദ സാത്യകിക്കുറ്റില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രഥത്തെയതു് തകർത്തു. തേരു് തകർന്ന സാത്യകി ഖഡ്ഗവുമായി ചാടിയിറങ്ങി. അപ്പോൾ വികർണ്ണൻ പറഞ്ഞു, "ഹേ സാത്യകീ, രഥിയായ ഞാൻ വിരഥിയായ നിന്നോടു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് ശരിയല്ലല്ലോ. നിന്റെ മൃത്യു എന്റെ കൈകളാൽ ദന്ധയുദ്ധമുറയനുസരിച്ചാവട്ടെ." വികർണ്ണനും ഖഡ്ഗവുമായി രഥത്തിൽ നിന്നും ചാടിയിറങ്ങി. സാത്യകിയുടേയും വികർണ്ണന്റെയും വാൾപയറ്റു് മുറുകി. തളർന്ന സാത്യകിയുടേ കയ്യിൽ നിന്നും ഖഡ്ഗം തെറിക്കുകയും അദ്ദേഹം മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് വീഴുകയും ചെയ്തു.

വീണുകിടക്കുന്ന സാത്യകിയെ കണ്ടു് വികർണ്ണൻ ചിന്തിച്ചു. മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് കിടക്കുന്നവനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതു് യുദ്ധമുറയ്ക്കെതിരാണെങ്കിലും, ദ്വാരകസേനാപതിയായ ഇയാളെ വധിക്കാൻ ഇതിലേറെ

ഒരവസരം കിട്ടില്ല. മറ്റൊരവസരത്തിലാണെങ്കിൽ തന്നെക്കാളേറെ ശക്തനായ സാത്യകിയെ കീഴ്പെടുത്തുന്നതു് അസംഭവ്യമാണു്. ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു് വികർണ്ണൻ ഒരു സിംഹനാദത്തോടേ സാത്യകിയുടെ ഗളചേരത്തിനു് തുനിഞ്ഞു.

ഇത്തരുന്നത്തിൽ സംശപ്തകന്മാരെ കീഴ്പെടുത്തിയ അർജ്ജുനൻ അവിടെയെത്തി. കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോടു് പറഞ്ഞു, "ഹേ അർജ്ജുന, മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന നിരായുധനായ സാത്യകിയെ വധിയ്ക്കാൻ മുതിരുന്ന വികർണ്ണനെ തടുക്കൂ."

അപ്പോൾ അർജ്ജുനൻ പറഞ്ഞു, "കൃഷ്ണാ, ദമ്പത്യുദ്ധത്തിൽ മറ്റൊരാൾ ഇടപെടുന്നതു് യുദ്ധധർമ്മത്തിനെതിരല്ലേ? അങ്ങിനെയൊരു പ്രവൃത്തി എനിക്കു യോജിക്കുന്നതാണോ?"

കൃഷ്ണൻ നിർബന്ധസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു, "വീണു കിടക്കുന്നതു് നിന്റെ സുഹൃത്തായ സാത്യകിയാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം. തന്റെ കൺമുമ്പിൽ വച്ചു് സുഹൃത്തു് അധർമ്മികമായി കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടും അർജ്ജുനൻ കയ്യും കെട്ടി നിന്നു എന്ന ദുഷ്കീർത്തിയേക്കാൾ ഭേദമല്ലേ വികർണ്ണനെ തടുക്കുന്നതു്?" ഇതു കേട്ട അർജ്ജുനൻ വികർണ്ണന്റെ വധഗമേന്തിയ ബാഹു ഒരു ബാണത്താൽ ചേർത്തിട്ടു. ഇതു കണ്ടയുടനെ കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു, "ഹേ അർജ്ജുന, നിനക്കു് വികർണ്ണനെ തടയേണ്ട ആവശ്യമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അംഗഭംഗമേല്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല."

കയ്യറ്റ വികർണ്ണൻ വേദനയോടെ തിരിഞ്ഞപ്പോൾ അർജ്ജുനനേയാണു് കണ്ടതു്. ക്ഷോഭവും നിരാശയും, വേദനയുമായി വികർണ്ണൻ അർജ്ജുനനോടു് കയർത്തു, "ഹേ അർജ്ജുന, ദമ്പത്യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യോദ്ധാവിനെ ഒളിയമ്പെയ്തു് പര്യക്ഷേപിക്കുന്നതു് നിനക്കു് യോജിച്ച പ്രവൃത്തിയായിരുന്നുവോ? മഹാവീരനെന്നു് പേരെടുത്ത നീ ഒരു ഒളിയമ്പെയ്ത്തുകാരനായി മാറിയല്ലോ. ഭീഷ്മപിതാമഹനേയും നീ, ശിഖണ്ഡിയെ മുന്നിൽ നിറുത്തി ഇങ്ങിനെ തന്നേയാണല്ലോ വീഴ്ത്തിയതു്. ദ്രോണശിഷ്യനായ നീ ഇത്ര അധഃപതിച്ചു പോയല്ലോ." ഇതു കേട്ട അർജ്ജുനന്റെ ശിരസ്സു് കുനിഞ്ഞു.

അപ്പോൾ കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു "ഹേ വികർണ്ണാ, നീ ഒരു ധർമ്മിഷ്ഠനായാണല്ലോ അറിയപ്പെടുന്നതു്. മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് കിടക്കുന്ന നിരായുധനായ എതിരാളിയെ വധിക്കാൻ ഏതു് ദമ്പത്യുദ്ധ മുറയാണു അനുശാസിയ്ക്കുന്നതു്? കൺമുമ്പിൽ നടക്കുന്ന അധർമ്മത്തെ തടയുക ഏതോരു യോദ്ധാവിന്റേയും കർത്തവ്യമാണു്. അത്രയുമേ അർജ്ജുനൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. കൗരവരിൽ അല്പമെങ്കിലും ധർമ്മബോധം നിലനില്ക്കുന്ന നിന്നിൽ നിന്നും ഈ പ്രവൃത്തി പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല."

കൃഷ്ണന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ വികർണ്ണന്റെ ഷോഭം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടില്ലാതെയായി. നിരാശനായ വികർണ്ണൻ കുറ്റബോധത്തോടെ പറഞ്ഞു, "എല്ലാമറിയുന്ന കൃഷ്ണാ, അങ്ങു് പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നെ. ഒരു നിമിഷം സ്വാർത്ഥത എന്റെ ധർമ്മബോധത്തെ കീഴ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ശിക്ഷയാണു് എനിക്കു് കിട്ടിയതു്. അങ്ങു് എന്റെ അപരാധം ക്ഷമിക്കണം.

വികലാംഗനാക്കപ്പെട്ട ഞാൻ ഈ കുറുകേഴുത യുദ്ധത്തിൽ എന്റെ ഭ്രാതാവിനു് ഒരു ഭാരമാണു്. ദുഷ്കീർത്തിയും വന്നുപെട്ട ഈ ഞാൻ എന്റെ ബന്ധുക്കളെ മുഖം കാണിക്കാൻ പോലും യോഗ്യനല്ല. ഈ രണ ഭൂമി വിട്ടു് ഞാൻ പലായനം ചെയ്യുകയാണു്. ശേഷ ജീവിതം മോക്ഷപ്രാപ്തിയ്ക്കായി തപസ്സനുഷ്ഠിക്കട്ടെ." ഇത്രയും പറഞ്ഞു് വികർണ്ണൻ യാത്രയായി.

തത്സമയം മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് കിടക്കുന്ന സാത്യകി ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റു് തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന വികർണ്ണന്റെ നേർക്കു വധഗവുമായി കുതിച്ചു. "അരുതു്, അരുതു്," എന്നു് വിളിച്ച കൃഷ്ണാർജ്ജുനന്മാരെ ശ്രദ്ധിയ്ക്കാതെ സാത്യകി ഒരൊറ്റ വെട്ടിനാൽ വികർണ്ണന്റെ ശിരസ്സു് വേർപെടുത്തി.

കൃഷ്ണാർജ്ജുനന്മാരും ജനങ്ങളും സാത്യകിയെ നിന്ദിച്ചു. കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു, "ധൃതരാഷ്ട്രപുത്രരിൽ ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഒരേ ഒരുവനാണു് ഇന്നിവിടെ ദാരുണമായി വധിയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. യുദ്ധാവസാനം നിങ്ങൾ ഇവനു് ശേഷക്രിയ ചെയ്യണം. സാത്യകിക്കു് മഹാരഥിയെന്ന പദവി നഷ്ടപ്പെടും കർമ്മഫലം സാത്യകിയെ പിന്തുടരും."

വികർണ്ണന്റെ കബന്ധം താൻ അയാളോടു് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ആവർത്തിക്കുന്നതായി കൃഷ്ണനു് തോന്നി. മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽ പരോക്ഷമായി പങ്കെടുത്ത തനിക്കും ഉത്തരവാദിത്വത്തിൻ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവില്ലല്ലോ. ഒരു പക്ഷെ സാത്യകിയും താനുമടക്കമുള്ള യാദവന്മാർ നശിയ്ക്കുന്നതു് ഇങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മഫലം കൊണ്ടുതന്നെയാവില്ലേ എന്നു ചിന്തിച്ചു് കൃഷ്ണൻ അശ്വങ്ങളുടെ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചു.

A History of Mongols

Dr Nanu-Kandiyil continues with the saga of the Mongol conqueror, Genghis Khan, and the superior fighting abilities of the Mongols, who thrived under the able leadership of the bloodthirsty conqueror. Their ruthless campaigns extended into West Asia and encroached areas of Europe and their army came to be one to be reckoned with.

When Genghis Khan returned from west Asia, there were important matters waiting for his attention at home. He was approximately 59 years old at that time. Since the General in charge of the Mongol provinces in China had died, the Chin dynasty had managed to regain part of the Mongol territory. Therefore the Mongols needed to retake China. Genghis also needed to take revenge on the Tangut king who had snubbed him by refusing to supply troops for the Persian campaign.

Mongols were well known for their inventiveness when it came to battlefield tactics. To carry out their revenge against Tangut, they dammed up rivers and flooded the Tangut cities. Early in this campaign Genghis was thrown from his horse and suffered severe internal injuries. Still, he stayed with his army - despite his doctor's advice - until they were victorious over the Tanguts. During this time, while Genghis was recovering from his injuries, his son Jochi died. Rumours circulated that he had secretly been poisoned. Jochi had quarrelled with his father and brothers over the conduct of the war in western Asia, especially with the carnage and destruction they brought on these lands. Jochi was considered disloyal and Genghis may have feared that disagreement between his sons would undermine the unity of the empire.

In August 1227 following the illness related to the previous injury, Genghis Khan died at the age of 60. He was buried under Mount Burkhan Kaldun near the Onan river where he had grown up. To this day Genghis Khan's burial site has never been found. At the time of his death the Mongol empire was four times the size of Alexander the Great's and twice the size of Roman empire.

According to Genghis' wishes his son Ogodei succeeded him as emperor in a *quriltai* (national assembly) held in 1229. Genghis' four heirs, the so-called golden clan represented by his sons Jochi (now dead), Chagadei, Ogodei and Tolui, were given designated territories (*ulus*) to rule. Under the Mongol tradition, the eldest son was given the lands farthest from home. So, Jochi's sons Orda and Batu received the lands to the west.

Ogodei completed the recapture of the Chin territories and introduced a more effective administration to govern the Mongol lands. Ogodei also recruited intellectual Chin prisoners to help in administration. Prominent among them was the

astrologer Yeh-Lu-Chu. To meet the demands posed by the new empire, they decided to construct a permanent capital at Karakorum, in the old Naiman territory. This was constructed as a walled city with a compound for Ogodei and his court, administrative quarters, merchants' quarters and markets. A French missionary who visited Karakorum in the thirteenth century was not impressed with the construction and described the city:

"The City of Caracorum, I can tell you that not counting the Khan's palace, is not as large as the village of Saint Denis, and the monastery of Saint Denis is worth ten times more than the palace. There are several Mongol temples, two mosques in the Muslim quarter and Christian church in the far end of the town. The town is surrounded by a mud wall and has four gates."

In 1235 Ogodei called the golden clan and their advisors to a *quriltai* to assess the state of the empire and plan the future. Yeh-lu-Chu, the astrologer, managed to convince Ogodei that although the empire had been conquered on horseback, it would not be ruled on horseback. He persuaded Ogodei not to slaughter all the Chin people after the Mongol

victory, although others wanted to clear lands for Mongol herdsmen. Yeh-Lu-Chu argued that tax revenues and harvest contributions would benefit the empire more than pastureland. Guided by Yeh-Lu-Chu the Mongols began to make the transition from a nomadic existence to a more sedentary one. He also advised *quriltai* of tax reforms, the establishment of libraries and the creation of schools where Mongol children could be trained as future civil administrators. Ogo dei heeded and implemented the novel changes. *Quriltai* also authorised Batu to lead the expedition to Europe as he was the ruler of the Western front.

The first thing the Mongols did before an attack was to send out a network of spies to gather information about the political situations in the countries they planned to invade. Europeans knew virtually nothing of Mongols and one historian has compared the arrival of Mongols in Europe to an invasion by extraterrestrials.

The Mongols decided to secure all the lands leading up to river Volga, which was the easternmost boundary of Russia and the gateway to Europe. As the Mongols passed through the lands leading up to the Volga, they subjugated the tribes they encountered and gathered many new conscripts for their army. They also had several Chinese and Persian engineers who were needed to construct siege equipment. The army was led by Batu and among the ranks were ten princes from the golden clan, including Batu's brothers and the sons of Chagadei, Ogo dei and Tolu. By the winter of 1237 the army of 120,000 had cleared the eastern territories and was prepared to cross the frozen Volga into Russia. Through their spies the Mongols knew that the most powerful of the Russian princes were Prince Michael of Kiev and Grand Duke Yuri of Suzdal. Their plan was to wedge the Mongol forces in between the two.

After crossing the Volga, they neared the province of Riazan in eastern Russia. They sent a female ambassador, who spoke the language of the Russian people, ahead with two escorts to demand surrender, submit to a tax and provide reinforcements for the Mongol army. The prince refused and the Mongols surrounded the city. Mongols had become accomplished siege warriors during their long campaign in China and Persia. They used catapults to fire rocks, burning tar and explosives at gates and walls. From the Shah's army they had captured enormous crossbows and long-range, lightweight catapults. During their war with Chin they had encountered rockets and grenades, clay pods packed with explosives that were thrown by catapults and by hand. The city was taken in five days and most inhabitants were murdered including the entire royal

family. A few survivors were allowed to flee so that the news of the disaster would spread.

The Mongols were merciless. Kiev and Suzdal fell to the Mongol might without much resistance. The inhabitants were slaughtered without regard to age or sex. Priests were roasted alive and nuns and maidens were ravished in the churches before their relatives.

After leaving 30,000 troops behind to maintain control in Russia, the Mongols with a remaining 130,000 troops prepared to push into Hungary. Subedei had determined that it was the strongest country in eastern Europe. Before attacking Hungary, the Mongols divided their army into smaller units so that some troops would attack along the six hundred mile front, while others could be used to obliterate any other threat from friends and neighbours such as Poland and Lithuania who may have assisted Hungary. Once the Mongol contingent in Poland and Lithuania had removed all threats, they were to converge in Hungary and assist with its defeat.

The key to the Mongol horseman's success was his mobility. His light weight armour allowed his mount to run quickly and act quickly. In contrast, the Eastern and Western European knights in the first half of the 13th century wore heavy steel armour with heavy helmets. This restricted their mobility. European armies relied heavily on foot soldiers and they were often poorly trained. The chain of command was not clear. This was in sharp contrast to the Mongol war machine in which each soldier acted as part of a formation. The Mongols used intelligence to uncover enemy plans and positions, and they employed a system of flags and messengers to convey information. They also resorted to smoke screens and other unusual tactics to confuse the enemy. During the battle of Dobropole in Poland, a Mongol soldier caused widespread confusion and panic among the Poles by charging their front and screaming "run" in Polish to the enemy soldiers. This bizarre behaviour caused some of the Polish army to panic and flee and this confusion was the turning point in Mongol victory.

The most decisive battle for Hungary took place near the river Sajó on 10th April 1241. Batu's army was waiting on the banks of the river for the news of a final battle raging in Poland. When the news came that the Polish army was no longer a threat, Batu's army prepared to cross the river and attack Hungary's King Bela head on, while Subedei took his division further north in search of another crossing point, so that they could encircle the Hungarian army. Batu's men crossed the river on a narrow stone bridge that allowed only a few men to cross at a time. The Hungarians were easily able to

kill the advancing Mongols. Quickly Batu's army fired explosives using catapults. The Hungarians retreated and the Mongols crossed the bridge. King Bela's army of 100,000 seriously outnumbered Batu's army. Unfortunately for Batu, Subedei's force had been delayed, unable to find a northern crossing and their engineers had to build a makeshift bridge. Batu's force barely held their own against the Hungarians. Batu grew desperate waiting for Subedei's army. When Batu was about to lose the battle he got the signal that help was near. Subedei's army came from behind and encircled King Bela's

army. By the end of the war, 60,000 Hungarians had been killed.

The Mongol army was the most superior fighting force in the world, more advanced than any army of the time. It is only recently that European historians have begun to understand that the success of the Mongol army, which overran Poland and occupied Hungary, was due to the consummate strategy employed and not due to superiority in numbers. H. G. Wells points out that the brilliance of the Mongol army was not fully understood in the West until the modern era.

An old (wo)man's ode

..... this beautiful poem was found amidst numerous old case notes and sundries and was rescued by Dr. Govindan Unni when a geriatric ward was about to be shut down.....

*Blessed are they
who bring back memories of yesterday,
Blessed are they
who understand my faltering steps and shaky hands,
Blessed are they
who know that my ears must strain to catch the things they say,
Blessed are they
who seem to know that my eyes are dim and wits are slow,
Blessed are they
who look away when a cup spilled at my table today,
Blessed are they
with a cheery smile who stop to chat for a while,
Blessed are they
who never say, 'You have told that story twice today',
Blessed are they
who make it known that I am loved, respected and not alone,
Blessed are they
who know that I am at a loss to find the strength to carry my cross,
Blessed are they
who, with loving ways, ease the days of my last journey home.*

Anon

ഒരു ഓണത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ...

ഗോവിന്ദനുണ്ണി

പടിപ്പുരയിൽ ഇരുന്ന് മുന്നിൽ കാണുന്ന പച്ചപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന പാടങ്ങളിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു. പച്ച പരവതാനി വിരിച്ച പോലെ.... ഒരു തെക്കൻ കാറ്റും അടിക്കുന്നുണ്ട്, അതിനൊപ്പം താളം പിടിച്ച് നെൽക്കതിരുകൾ ആടിയുലയുന്നു. പാടത്തിന് അക്കരെ തല ഉയർത്തി നില്ക്കുന്ന ആൽമരം, നിറയെ ചിലക്കുന്ന പക്ഷികളുമായി. ഒരു പഴയ അത്താണി ഉണ്ട് അവിടെ. അടുത്തുള്ള മന വക. പണ്ട് കാലത്ത് ധാരാളം സ്വത്തുണ്ടായിരുന്ന മനയിലെ കാരണവർ നമ്പൂതിരിക്ക് തന്റെ ഓർമ്മക്കായ് ഒരു വെണ്ണക്കൽ അത്താണി ഉണ്ടാക്കാൻ ആയിരുന്നു പുറപ്പാട് - തന്റെ പ്രതാപവും പ്രൗഢിയും കാണിക്കാൻ. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തോട് ആരോ പറഞ്ഞത് .. വെണ്ണക്കല്ല് അത്താണിയിൽ ഭാരം ഇറക്കിവെച്ചാൽ പൊട്ടിവിഴുമെന്ന്. അങ്ങിനെയാണ് വെണ്ണക്കല്ല് മാറ്റി കരിങ്കൽ അത്താണി ഉണ്ടായത്. ആൽമരത്തിന്റെ അരികെ കുടി ഭാരതപ്പുഴ ഒഴുകുന്നു. വെള്ളം നന്നേ കുറവാണ് ഇക്കൊല്ലം. നേരിയ ഒരു ചാല് വെള്ളമേയുള്ളൂ; ബാക്കി മുഴുവനും മണലാണ്. പുഴയുടെ അക്കരെ തീവണ്ടിപ്പാത ഓടുന്നു. തെക്ക് നിന്നും പാലക്കാട്ടേക്കുള്ള തീവണ്ടിപ്പാത. മിക്കപ്പോഴും വണ്ടികൾ കൂക്കിവിളിച്ച് ആർത്തിരമ്പി പോകുന്നു. ഇതാണ് എന്റെ നാട്. മനോഹരമായ എന്റെ ഗ്രാമം. വിദേശത്ത് അറബിക്ക് വേണ്ടി വിയർപ്പ് ഒലിപ്പിച്ച് പണി ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ ഈ നാടിനെ കുറിച്ച് ഓർക്കാറുണ്ട്. എം.ടി. യുടെ കഥകളിലെ പ്രകൃതി രമണീയമായ എന്റെ കൊച്ചു ഗ്രാമത്തെക്കുറിച്ച്.

പടിപ്പുരയിൽ ഇരുന്ന് വീട്ടിന്റെ പറമ്പിലേക്ക് നോക്കി. മാവിൻ ചുവട്ടിൽ കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നു. ഒരു ഊഞ്ഞാൽ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ അനുവും വിനുവും ഉണ്ട്. പുത്തൻ കുപ്പായങ്ങൾ അണിഞ്ഞ് ഓണസദ്യ ഉണ്ട് യാതൊരു അല്ലലുമില്ലാതെ ഏറ്റവും നല്ല പ്രായമാണിത്. പത്തു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു കാലം. തെക്കിനിയിൽ അമ്മയുടെ ചുറ്റും പെങ്ങൾ; വിനോദിനിയും അളിയൻ ചന്ദ്രനും ഉണ്ട്. അവർ പഞ്ചാബിലാണ്. ഡിഫെൻസിൽ. പിന്നെ മുത്ത ജ്യേഷ്ടത്തി തങ്കവും ഉണ്ട്. സ്ഥലം സ്കൂളിലെ ഹെഡ് ടീച്ചർ. പാവം നീണ്ട മംഗല്യഭാഗ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്കൂളിലെ മാഷായിരുന്ന ഭർത്താവ് ശമ്പളബില്ലി മാറ്റി പാലക്കാട്ട് നിന്ന് തിരികുമ്പോൾ ബസ്സ് അപകടത്തിൽ മരിച്ചു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് 2 കൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴേക്കും. കുട്ടികൾ ഇല്ല. തങ്കേടത്തി പിന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചില്ല. മുഴുവൻ സമയവും സ്കൂളിൽ തന്റെ കുട്ടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചിലവിട്ടു. സ്റ്റേറ്റ് അവാർഡും മറ്റും അവരെ തേടി വന്നു. രാവിലെ കൂളി കഴിഞ്ഞ് മുടി അഴിച്ചിട്ട് ചന്ദന പൊട്ടും തൊട്ട് തുവെള്ള സാരിയും ബ്ലൗസും അണിഞ്ഞ് കൂടിപ്പിടിച്ച് സ്കൂളിലേക്ക്

പോകുന്ന തങ്കം ടീച്ചറിനെ കാണാൻ പണ്ടൊക്കെ ആളുകൾ കവലയിൽ കൂടുമായിരുന്നുവത്രെ.... പിന്നെ എന്റെ ലതയും ഉണ്ട്. അമ്മയുടെ അരികെ വെള്ളി ചെല്ലപ്പെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരും എന്തോ പറഞ്ഞ് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.... മുത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ സദ്യ ഊൺ കഴിഞ്ഞ് സ്വല്പം വിശ്രമത്തിന് മുകളിൽ ആണ്. നേർത്ത കൂർക്കം വലി കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?... എന്തോ... അങ്ങോരു വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല. അമ്മക്ക് തുണയായി വീട്ടിൽ തന്നെയാണ്. “വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ ആരെങ്കിലും വേണ്ടേ?”ഇതായിരുന്നു മുപ്പരുടെ ന്യായം....

.....ദൂരെ പാടത്ത് കൂടെ ആരോ നടന്നു വരുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോഴാണ് ആളെ മനസ്സിലായത്. കാളിത്തള്ള. വായയിൽ ഒറ്റ പല്ലുമില്ല. കൃത്യം വയസ്സ് ആർക്കും അറിയില്ല. ഒരുകാര്യം തീർച്ച. താൻ ബ്ലൗസിട്ട് കാളിത്തള്ളയെ കണ്ടിട്ടില്ല. കൂട്ടിക്കാലത്ത് തന്നെ എടുത്ത് നടന്നിട്ടുണ്ടത്രേ! അടുത്ത് എത്തിയപ്പോൾ ഓഹരാനിച്ച് നിന്ന് ചോദിച്ചു “തമ്പ്രാൻ കുട്ടി എപ്പഴേ വന്നു? തമ്പ്രാട്ടിയും കുട്ടികളും ഇല്ലേ? അവരെ കണ്ടിട്ട് ഇമ്മിണി കാലായി....” കാളിത്തള്ള കുശലം തുടങ്ങി. ഓർമ്മ വെച്ച കാലം മുതൽ കാളിയും ചാത്തനും അവിടെ ഉണ്ട്. ചാത്തൻ നാലഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പ് മരിച്ചു. ഒരൊറ്റ മകൻ പട്ടാളത്തിലാണ്. പെൺമക്കൾ അവരവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ അരികിലും. കാളിത്തള്ളയുടെ കറകളെത്ത സ്നേഹവും വാത്സല്യവും ഇപ്പോഴും എന്നത്തേയും പോലെ തിളങ്ങുന്നു. പോക്കറ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന 50 രൂപ നോട്ടെടുത്ത് അവർക്ക് നീട്ടി. നോട്ട് കണ്ടപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. “കുറച്ചു നാളത്തേക്ക് ബീഡി വാങ്ങിക്കാനും കള്ളു കുടിക്കാനും പണം അന്വേഷിക്കണ്ട, അല്ലേ. കാളിത്തള്ളേ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു നേരിയ ഒരു നാണത്തോടെ അവർ താഴോട്ട് നോക്കിനിന്നു.....

.....വളരെ കാലങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് ഓണത്തിന് എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നത്. പണ്ട് അച്ഛൻ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ കർശന നിയമമായിരുന്നു - ഓണത്തിന് എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് ഉണ്ടാകണം. റിട്ടയർഡ് മുൻസിഫായിരുന്ന അച്ഛൻ തന്റെ നിയമം കർശനമായി വീട്ടിലും പാലിച്ചിരുന്നു. അന്നെല്ലാം എന്തു രസമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ 4 കുട്ടികൾ, പിന്നെ അമ്മാമൻമാരും അമ്മായിമാരും മക്കളും. ഉച്ച സദ്യ കഴിഞ്ഞ്

ആണുങ്ങൾ പടിപ്പുരയിൽ ശീട്ടുകളി തുടങ്ങും. പെണ്ണുങ്ങൾ മുറുക്കാൻ പെട്ടിയുമായി തെക്കിനിയിൽ കുടുംബയോഗം കുടും. വൈകുന്നേരം ടൗണിലേക്കൊരു യാത്ര. പുത്തൻ കുപ്പായവും അണിഞ്ഞ്, എന്തൊരു തിരക്കാണ് അവിടെ. കോട്ടമൈതാനത്ത് ഒരു മനുഷ്യമഹാസമുദ്രം തന്നെയുണ്ട്. ഏതോ പാണ്ടി വക ഒരു ചെറുകിട സർക്കസ്സ് നടക്കുന്നു. അച്ഛന്റെയുടെ ഗമയിൽ അന്നു നടക്കുമ്പോൾ ലോകം വെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഒരു ഭാവമായിരുന്നു. നാലാം ഓണത്തിന് അച്ഛനാണെന്ന് കൂടെ തൃശ്ശൂർക്ക് പോകും. അവിടെ അത്താണി-ക്കടുത്താണ് അമ്മായിയുടെ വീട്. വിഖ്യാതമായ തൃശ്ശൂർ പുലികളി കാണുവാൻ എന്തൊരു രസമായിരുന്നു - ദേഹത്തെ രോമം മുഴുവൻ വെട്ടി കളഞ്ഞ് ദേഹമാസകലം പെയ്ന്റ് ചെയ്ത് നഗരത്തിൽ ചുറ്റുന്ന പുലികളി. ഓരോ ദേശക്കാരുടെ വകയും ഉണ്ട് - വാശിക്ക്. “അവമ്മാർക്കു കള്ളു കുടിച്ച് ബോധമുണ്ടാകില്ല”. അച്ഛൻ അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ചെണ്ടയുടെ താളത്തിന് ചാടിക്കളിച്ചു നീങ്ങുന്ന മനുഷ്യ പുലികളെ കൗതുകത്തോടെ, ഭയത്തോടെ അന്നൊക്കെ നോക്കി നിന്നിട്ടുണ്ട്..... അച്ഛൻ ഇന്നില്ല. ഒരുനാൾ ഉച്ചയുണു കഴിഞ്ഞ് അകത്തേ തളത്തിൽ വിശ്രമിക്കാൻ കിടന്നതാണ്. അമ്മയും ഏടത്തിയും മറ്റും ഊണു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്തോ ശബ്ദം കേട്ട് ഓടിവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അച്ഛൻ നിലത്ത് കിടന്നിരുന്നു. എടുത്ത് കട്ടിലിലേക്ക് മാറ്റി കിടത്തിയപ്പോഴേക്കും ജീവൻ പോയിരുന്നുവെന്നാണ് ഏടത്തി പിന്നീട് പറഞ്ഞത്. അന്ന് തനിക്ക് വരാൻ പറ്റിയില്ല. ലീവ് കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ച് ചെന്നിട്ട് 4-5 മാസമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അച്ഛൻ മരിച്ചെന്നും നാട്ടിൽ ചെല്ലാൻ അനുവദിക്കണമെന്നുമുള്ള അപേക്ഷ കരിങ്കൽ മനസ്സുള്ള അറബി പെവിക്കൊണ്ടില്ല. അങ്ങനെ അച്ഛനെ അവസാനമായി കാണാൻ ഒത്തില്ല. ഇപ്പോൾ 10 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തെല്ലാം സംഭവിച്ചു ഇതിനിടയിൽ..... “എന്താ തമ്പ്രാൻ കുട്ടി ആലോശിക്കുന്നത്? വലിയ തമ്പ്രാൻ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോഴെന്തെ ചേല് ഇപ്പോഴൊന്നുമില്ല. അല്ലേ?”..... കാളിത്തള്ള പോയിട്ടില്ല. തുണും ചാരി നില്ക്കുകയാണ്.... ശരിയാണ് കാളിത്തള്ളേ.... അന്ന് ഉണ്ടായിരുന്ന ചേലും ഗാംഭീര്യവും ഒന്നും ഇപ്പോൾ ഇല്ല... “കാളിത്തള്ള അങ്ങട്ട് അപ്പുറത്തേക്ക് പോ.... അമ്മ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും“. തൊണ്ണ് കാട്ടി ചിരിച്ചും കൊണ്ട് അവർ പടി കടന്ന് വീട്ടിന്റെ വടക്കു ഭാഗത്തേക്ക് പോയി..... അമ്മ അവർക്കും ഓണക്കോള കൊടുക്കാതിരിക്കില്ല.. ..

.....അങ്ങ് ദൂരെ മാണിക്യൻ വരുന്നുണ്ട്. ഒരു കാല് ഇല്ലാത്ത മാണിക്യൻ. ക്രച്ചസ്സ് ഉണ്ട്. ഒറ്റക്കാലിൽ ക്രച്ചസ്സ് ഉപയോഗിച്ച് ചാടി ചാടി നടക്കുന്ന ഹവിൽദാർ മാണിക്യൻ - രെജപുട്ടാണെന്ന് റെജിമെന്റ്. കാശ്മീരിൽ ആയിരുന്നു. എല്ലാ കൊല്ലവും നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ നീലിക്കും മക്കൾക്കും ഓണമാണ്. അത്ര സ്നേഹമുള്ളവൻ. ഞങ്ങൾ സ്കൂളിൽ ഒന്നിച്ചാണ് പഠിച്ചത്. പക്ഷേ ഞാൻ മേലേക്കിട തമ്പ്രാൻകുട്ടിയും അവൻ താഴേക്കിടക്കാരനും. പത്താം ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ പാലക്കാട് ഉള്ള കോളജിൽ ചേരാൻ പോയപ്പോൾ മാണിക്യൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. ആ കാലത്താണ് എന്റെ ആദ്യ പ്രണയം! വടക്കു നിന്നും താമസം മാറി വന്ന നമ്പ്യാർ മാഷും കുടുംബവും.... സുന്ദരിയായ സുധയും. സ്കൂളിലെ ബുട്ടി ക്യൂൻ ആയിരുന്നു സുധ. കണ്ണെഴുതി പൊട്ടു തൊട്ട് ഇറുകിയ ബ്ലൗസ്സും നിലത്ത് ഇഴയുന്ന പാവായയും ധരിച്ച്,

പുസ്തകങ്ങൾ മാറോട് അടക്കിപ്പിടിച്ച് മന്ദം മന്ദം ഒഴുകി വരുന്ന സുധയെ കാണാൻ ഞങ്ങൾ ആൺകുട്ടികൾ കാത്ത് നില്ക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും സ്വപ്നമാണി! പതിനഞ്ചും പതിനാറും വയസ്സുകാരുടെ ആദ്യ പ്രണയവർണ്ണങ്ങൾ! അച്ഛന്റെ ജോലിയുടെ പ്രതാപവും ഞങ്ങളുടെ തറവാട് മഹിമയും എന്നെ മറ്റ് ആൺകുട്ടികളിൽ നിന്നും ഒറ്റതിരിച്ചു നിർത്തിയിരുന്നു. നമ്പ്യാർ മാഷ് ചിലപ്പോൾ അച്ഛനെയും ഏടത്തിയേയും കാണാൻ വീട്ടിൽ വരാറുണ്ട്. “സുന്ദരി മകൾ ... എന്തേ വരാഞ്ഞു... “എന്നു ചോദിക്കാൻ പേടിച്ച് നാവ് പൊന്തിയില്ല. അന്ന്. വളരെ വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം കേട്ടത് സുധ കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് മക്കളും ഭർത്താവുമായി അങ്ങ് വടക്ക് എവിടെയോ ആണെന്നാണ്. ഭാഗ്യവാൻ, അവളുടെ ഭർത്താവ്.....മാണിക്യൻ അടുത്തെത്തി.....

“എന്താ മാണിക്യാ.... എന്താണ് വിശേഷങ്ങൾ? “ഞാൻ ചോദിച്ചു. സഹപാഠി ആയിരുന്നതിനാൽ എന്നെ പേർ വിളിച്ചു സംസാരിച്ചിരുന്ന ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളായിരുന്നു മാണിക്യൻ.... “എന്ത് വിശേഷം ഉണ്ണി?“.... “എന്ന് വന്ന്... കുട്ടികൾക്ക് ഒക്കെ സുഖമല്ലേ?“.... മാണിക്യൻ തിണ്ണയിൽ ഇരുന്നു. അങ്ങ് ദൂരെ കണ്ണ് നട്ടും കൊണ്ട്. മാണിക്യന്റെ കാല് പോയ കഥ അമ്മയുടെ കത്തുകളിൽ നിന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷെ കൂടുതൽ അറിയുവാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ ചെവി പിടിച്ച് കാത്ത് നിന്നു. “...സാധാരണപോലെ ഒരു മഞ്ഞ് നിറഞ്ഞ പുലർകാലം. ഞങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റ് പ്രഭാതകർമ്മങ്ങൾ കഴിക്കുന്ന-തിനിടയിൽ ആണ് ആ ഭയങ്കര പൊട്ടിത്തെറിയും കൂട്ടനിലവിളിയും കേട്ടത്. ചാവേർ പടയാളികൾ ക്യാമ്പിൽ നുഴഞ്ഞ് കയറിയിരുന്നു. തുടരെ തുടരെ വെടിയും ഗ്രനേഡ് ഏറ്റും നടന്നിരുന്നു. ഒരു 45 മിനുട്ട് നീണ്ടുനിന്നു ആ

പോരാട്ടം. എല്ലാം തീർന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ നാലുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടിരുന്നു. 5 പേർക്ക് മുറിവേറ്റിരുന്നു. ഞാൻ ഉൾപ്പെട്ട. ചാവേർപ്പടയിലെ 4 പേരേയും കൊന്നിരുന്നു. ഗ്രനേഡ് പൊട്ടി എന്റെ വലത്തേക്കാൽ മുട്ടിനുതാഴെ ചിന്നിചിതറിയിരുന്നു. ഞങ്ങളെ 2 പേരെ ഡൽഹിയിലേക്ക് എയർലിഫ്റ്റ് ചെയ്തു. എന്റെ കാൽ മുറിച്ചു നീക്കാൻ അവർക്ക് കൂടുതൽ ആലോചിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. പിന്നെ അവർ എന്നെ ആർമി റീഹാബ് സെന്ററിലേക്ക് മാറ്റി. ആർമിയിൽ നിന്ന് പോന്നിട്ട് 2 കൊല്ലമായി. പക്ഷെ ഉണ്ണി... എന്റെ ദുഃഖം എനിക്ക് ഇനി ഈ നാട്ടിന്റെ അതിർത്തി കാവൽ നില്ക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ എന്നാണ്....". ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ ആ ധീരഭടനെ ഇമവെട്ടാതെ, ബഹുമാനത്തോടെ അഭിമാനത്തോടെ നോക്കിയിരുന്നു.... നാട്ടിൽ വന്ന ശേഷം മാണിക്യൻ കാനറാ ബാങ്കിന്റെ സഹായത്തോടെ ബാങ്ക് വായ്പയിൽ ഒരു പെട്ടിക്കട നടത്തുന്നു..... "കാൾമീർ സ്റ്റോർസ്".... അതിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്ന വരുമാനം കൊണ്ട് കുടുംബം പുലർത്തുന്നു.

....."എന്താ സ്വപ്നം കണ്ട് ഇരിക്കുകയാണോ? സമയം അഞ്ചു മണിയാകാറായി.... ചായയൊന്നും വേണ്ടേ?".... അകത്തു നിന്നും ലതയാണ്. അഞ്ചു മണിക്കുള്ള മദിരാശി വണ്ടി പോയിട്ടില്ലല്ലോ..... മാണിക്യനേയും കൂട്ടി ഞാൻ അകത്തേക്കു നടന്നു....
....അങ്ങ് മാവിൻ ചുവട്ടിൽ കുട്ടികൾ ആർത്ത് ചിരിച്ച് കളിക്കുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ ഉച്ചയുറക്കം കഴിഞ്ഞ് താഴത്തേക്ക് വന്നിരിക്കുന്നു. അമ്മയും മറ്റും അടുക്കളയിലാണ്. അടുക്കളക്കാരി ഓണത്തിന് പോയിരിക്കുന്നു. ലത എവിടെയാവോ.... അങ്ങിനെ ഒരു ഓണം കൂടെ വന്ന് പോയിരിക്കുന്നു.....

My Grandpa Abhaya Sethu

I'm flipping through an album, bored. The sky is constantly grey and drizzling - I cannot go out and play and there is nothing to do! The pictures in this album are new; they are of the trip to America last year. I pop it back in its place noticing an old album right at the bottom. I pull it out ever so gently not to damage the arrangement of the other albums. I bring it to light and see it is only four years old - not looked into for many many months. I flip through- seeing my parents' wedding photoes, our baby pictures and pictures of family back in India in various places. Most of the pictures have my grandfather in it smiling back at me. I remember the journey I took to see him for the last time, two years ago.

"Passengers to Mumbai- please board Flight number 0160", cried the robotic voice at Heathrow airport. We had arrived here at eight this morning and it was midday already. We had come to take a flight to India - to Mumbai and then to Kerala because my granddad was very very ill. My uncle had called yesterday to convey the bad news and my parents had made arrangements last night, dragging Varada, my twin sister, and me to the airport early this morning. I had heard that he had had a severe heart attack and had not recovered properly unlike the last two times.

We stepped into the plane and I stepped into a dream.

When my grandfather was a few years younger and we were toddlers, he used to play little games with us physically but as he grew weaker he would sit in his armchair and continue to play with us. I remember the time when Varada hid in the bathroom and I was to find her - because we were playing hide and seek. I crept over to my grandpa and secretly begged him to tell me where she was.

His first answer was "She's gone to Africa".

When I would keep begging he would continue telling me absurd things like that till he eventually gave in and told me. It was good for me but not for Varada.

My grandfather had been a colonel in the Indian Army and so he could be gruff, independent and very very stubborn but to us he was always playful and gentle. Even in his eighties, he had ordered everyone not to buy him any type of support articles like a walking stick and would manage to climb a table to fix a bulb without help while we watched from the floor, fascinated. I remember how he always volunteered to go shopping at the corner shop, but I realised that this was his way of having a quick smoke before coming back home.

My grandmother and doctors had forbidden him to smoke and if my grandmother found out she would go berserk and not talk to him for a few days, as she never shouted at him. I guess my grandfather took this as an advantage!

My fondest memory of him was when it was the monsoon season. The rain would be pouring down torrentially with thunder and lightning striking from a pitch-black sky. The leaves of coconut palms would sway violently in the strong wind. When I was scared, he would put me on his lap and tell me his wartime stories - of how his platoon stormed the enemy camp in pouring rain. Grandma would be sitting frowning nearby and saying "Oh no, not again! This is definitely not for little children"

He would happily continue, watching our amazed expressions. When he would be telling these tales, Varada would be merrily climbing up and down his armchair.

My mother gently patted me and said "We are here!"

It was several hours and two meals later- still dazed! We were in Mumbai and it was past midnight - early hours of morning! We got off our plane and walked towards our connecting flight. It might not have been bright inside the airport but it certainly was hot! We boarded our next flight down south towards beautiful, green Kerala. Kerala is one of those last places on our planet where rainforests still live. Kerala means the 'land of coconuts' and from the height, this was evident in the morning light.

Out of the plane, we rushed out into light where my eyes hurt, dazzled by the bright colourful land. A taxi awaited us to take us to the hospital.

But when we got there it was too late - he was gone!

We stayed in India for completing a few religious rites and left for wet, grey England. It is still raining and the sky is grey as I close the album!

My Vision of the Future world

Amrita Jayakrishnan

Amrita , aged 14 years, is a Year 9 student at the Trivandrum International School.

A place of joy and eternal peace,
A place where light and hope will never cease,
A place where man and nature create a symphony,
Where love, friendship and happiness blend in perfect harmony.

A place alien to hunger, misery and pain,
A place where no human soul seeks shelter in vain,
A place where poverty and injustice have long been forgotten,
Where equality reigns over all things yet to be gotten.

A place where an olive, a peepul and a dalepalm stand side by side,
Exchanging pleasantries in the blowing breeze,
A place where all humanity is treated as one,
Where there is unity, excluding none.

A place unknown to war and hatred,
A place where swim all traditions sacred,
A place with sorrow and weeping nigh,
This place, my world, will always hold it's head up high

A personality in our midst.....

It is not everyday that one comes across a poet, a short story writer, a satirist all rolled into one. Nor is it commonplace to chance upon such an individual, especially one who wields the pen in the language spoken in God's own country, in the depths of a foreign land far from his origins. And yet that is precisely the situation that a lot of Malayalees will face when they attend the KALA annual meeting in October 2004.....

Shri Chowallur Krishnankutty is one such individual. Born in 1936 in Chowallur Wariyam, near Guruvayur, Trichur, Shri Chowallur Krishnankutty did his college studies at Sree Kerala Varma College in Trichur. He subsequently gained a scholarship from the Cultural Department of the Government of India to conduct in-depth studies and research into the Folk Arts of Kerala. He did this work under the able guidance of the late Dr. K.N. Pisharody, the chairman of *Kerala Kala Mandalam* at the time, and the well-known *Nataka Acharya*, Shri. Kavalam Narayana Panicker, who was then the Secretary of the *Kerala Sangeetha Nataka Academy*. His literary skills bagged him the gold medal for poetry from the august body of the *Samastha Kerala Sahithya Parishath* and also helped to progress his career within All India Radio, Kozhikode and the Editorial Division of Malayala Manorama.

Hailed as a prominent figure and distinguished personality in literary circles, Shri Chowallur Krishnankutty has published a number of books in Malayalam, which include satire short stories, humorous novels, poems, serious literary studies and translations. His publications include well-known works like *Aari Thannukkatha Dukham* (Short Stories), *Sangathi Othu* (Satire Stories) and *Veruthe Nadakkan Irangiyavar* (Serious Short Stories) among numerous others.

In addition to his published writings, Shri Chowallur Krishnankutty has been involved with writing scripts for Malayalam cinema, TV and radio. His adaptability and versatility in penning both serious and humorous scripts have led to the success of many films including *Prabhatha Sandya* and *Sargam*. He has also worked on scripts for long and exhaustive documentaries for TV and radio and also tried his hand at writing lyrics for feature films. The song *Swapnadanam Njan Thudarunnu...* in the film *Thulavarsham* with music by the veteran Salil Chaudhary, Shri Chowallur Krishnankutty's lyrics and sung by S.Janaki was a super hit.

Shri Chowallur Krishnankutty has served as Vice Chairman to the *Kerala Kalamandalam* and Kerala State Academy of Fine Arts and been a member of the *Kerala Sahithya Academy* and *Kerala Sangeetha Nataka Academy*. He is also a regular contributor of articles, short stories and poems for various Malayalam periodicals.

KALA graciously welcomes Shri Chowallur Krishnankutty to its midst.